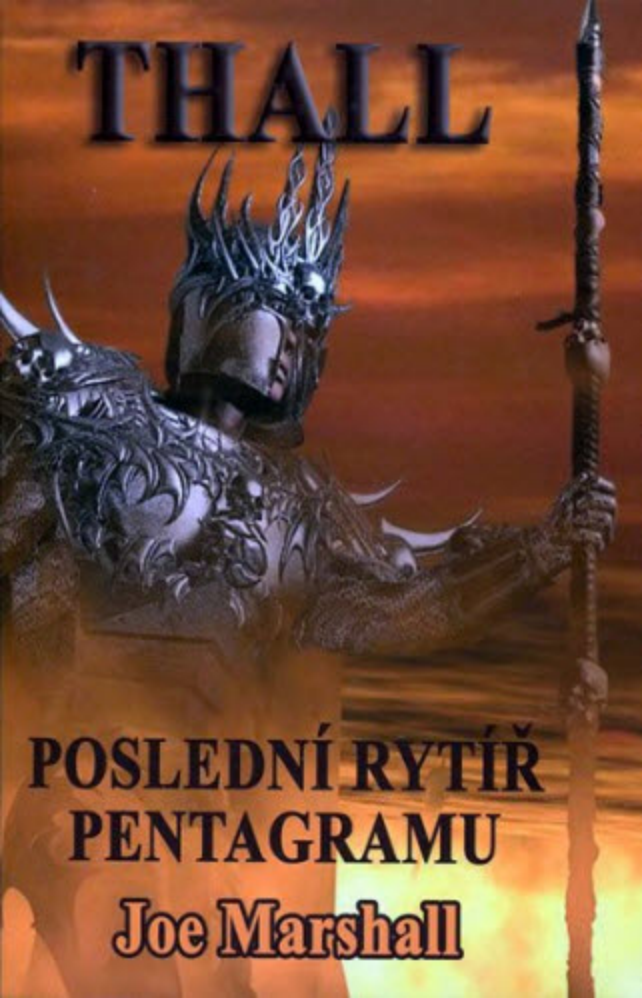

THALL

POSLEDNÍ RYTÍŘ PENTAGRAMU

Joe Marshall

Název originálu:

Thall: The last Knight of Pentagram

Copyright© 2006 by Joe Marshall

Copyright© 2006 for the Czech translation by Antoním Skalický

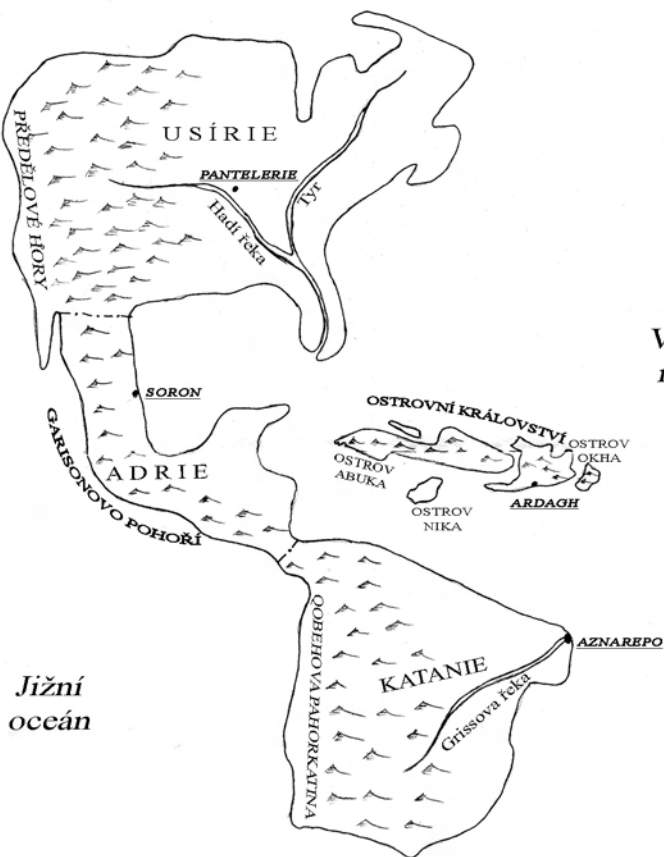
Copyright© 2006 for Cover by Zdeněk Doležal

Copyright© 2006 for the Czech edition by D-Consult, s. r. o.

ISBN 80-86215-80-06

THALL
POSLEDNÍ RYTÍŘ PENTAGRAMU

Joe Marshall

Timorská úžina

Hadi výběžek

UNGKCHAR - ATU
(NOVÝ UNGKCHAR)

Kabirská
pahorkatina

TARTAROS

KRISTIE

GAGAR

Vnitřní moře

KIŠAR

DŽIBUT

NARMA DA

BHÁTRIE

ZARIE

Stepy

Stepv

HORA ŽIVOTA

TUNDRA

LEDOVÉ PLÁNĚ

Kernad

ZÁKLIV
BEZNADĚJÍ

BARIEROVÉ
OSTROVY

Mrtvé
moře

Město Bohů

KAPITOLA PRVNÍ

Ostrov Titanos je poslední výspou pevniny Znamého světa. Dál na sever se rozléhají nekonečné vody Severního oceánu, čekající na své pokoření. Doposud se však nenašel člověk ochotný riskovat život a majetek, který by se pustil do dobrodružství, o jehož výsledku rozhodovala vrtkavost bohů. Bohatství legend o tamějších světech přetékajících zlatem a drahými kameny tak zůstává jen a jen v říši snů, na brcích písařů či svitcích pohřbených pod nánosy prachu v nejedné královské knihovně.

Samotný Titanos pokrývají z větší části vysoké a těžce přístupné hory a bažiny. Pevná půda zabírá jen nepatrnou část povrchu ostrova. Proto není divu, že svou panenskou krásou či bájemi o hrobech naplněných pohádkovými poklady lákal mnohé dobrodruhy k výpravám, z nichž se podařilo vrátit jen málokomu. Buď ho pohltily mokřiny, nebo zemřel roztrhaný tvory, které lidé té doby nazývali draky.

Ale přesto Titanos každého přivítal svou mírumilovnou tváří v podobě písečných pláží s kokosovými palmami na každém kroku. Tu však rychle vystřídala trpká skutečnost v podobě mračen komárů a much, moskytů, štírů, krokodýlů či hadů, kteří se neslitovali nad nikým. Pro ně byl slabší tvor potravou, a tím energií potřebnou k přežití.

Zákon přírody platil na tomto kousku země víc, než kdekoliv jinde ve Znamém světě. Před ním se musel sklonit každý, i člověk, pán tvorstva.

Poklid titanoské krajiny náhle přerušil dusot kopyt. Na ostrohu nad jednou z pláží se objevil asi pětadvacetiletý muž. Seděl na černém vraníku s bílou lysinou uprostřed čela a pečlivě vyčesanou hřívou vlající ve větru, který přicházel od Severního oceánu. Na trnu sedla měl pověšený toulec se šípy, na zádech se mu do rytmu chůze jeho koně pohupovala pochva s krátkým mečem a přes rameno měl přehozený luk. Pas mu obepínalo konopné lano. Na sobě měl kožené nohavice, halenu a boty sahající pod kolena. Boty, stejně jako modrý plášť přivázaný k brašně, mu zdobilo znamení pentagramu.

V pohledu jeho kaštanových očí byl cítit chlad, jenž odrážel celý jeho život, přesněji bytí na hranici života a smrti, kdy doslova každý den rozhodoval o osudech jiných.

Muž se jmenoval Thall. Už několik let žil u Rytířů pentagramu, společenství lidí, kteří svůj život řídili příkázáním starodávného Kodexu nalezeného v hrobech titanoských vládců.

Uplynul téměř měsíc od chvíle, kdy ho učitel poslal do divočiny, aby se s ní sžil a poznal zákony, jimiž se řídí. Thall chápal proč. Před pěti lety došlo k bitvě v Údolí smrti, v níž timorské legie porazily atrijská vojska, čímž zpečetily osud Atrie, jeho rodné země. Od té doby se Thallovi zdálo, jakoby ztratil část duše.

Když po týdnech procitl daleko od bitevního pole, v bezpečí a pod ochranou těchto Rytířů, jak sami sebe nazývali, přísahal Timořanům i věrným Kruhu smrti pomstu. Jeho duše však zůstala poznamenaná otázkou, proč přežil právě on? Ani jeho učitel mu nedokázal vysvětlit spletité cesty osudu, kdy přežití jedince dokáže změnit věci budoucí.

Vraník se zastavil na kraji srázu a z nozder mu vyšlo varovné zafrkání. Mladík se zadíval na pás pobřeží. V zátoce, v níž ústila řeka, kotvilo válečné loďstvo, s jakým se v životě nesetkal. V úhledných řadách zde stály triéry timorské flotily, nákladní dahabije i pentéry Kruhu smrti, které svou červenou barvou připomínaly samo peklo. A život na nich k němu neměl daleko. Za posledních záblesků dne ještě stačil rozeznat zástavu třepetající se na největší lodi. Kruh s lebkou a zkříženými meči – erbovní znamení Kruhu smrti!

Tvář se mu stáhla v děsivé grimase, jak mu hlavou projela krutá myšlenka. Na ostrově totiž nebylo, kromě chrámu Rytířů pentagramu, nic, za co by stálo vyslat do těchto končin do boje snad celé timorské vojsko.

Nevěděl, co ho varovalo, možná zapraskání větvičky, zapípání ptáka vyrušeného ze spánku nebo jen instinkt, ale zachránilo mu to život. Bleskurychle se svezl ze sedla do trávy, nacvičeným pohybem sevřel rukojeť meče, vytrhl ho z pochvy a schoval se za větry ohlazenými kameny. Hrot šípu mu však i přesto projel kazajkou a zanechal po sobě krvavou rýhu na kůži.

Thall zůstal ležet na místě, na které dopadl, oči obrácené k místu, z něhož očekával střelce. Vrah dřív nebo později vystoupí, aby se přesvědčil, jak přesnou měl mušku. Jenže tentokrát ho čeká

překvapení, protože mrtvola najednou ožije, aby se mu postavila v boji muže proti muži. Nemusel čekat dlouho.

Z houští vystoupil muž ve stejnokroji timorské armády. Černý krunýř na jeho těle splýval s pozadím. Jen zlatem tepaná orlice na brnění se matně leskla v paprscích zapadajícího slunce a dlouhý plášť se třepotal ve stále sílících poryvech větru. Kónická helmice zakrývala krátce střižené vlasy a její dlouhý nánosník kryl zploštělý nos se širokým chřípím.

Thallem projela vlna odporu i vzteku zároveň. Nemohl se mýlit! Byl to Keldar, zrádce těch, kteří mu dali domov.

Stalo se to před čtyřmi roky, kdy Rytíři pentagramu ještě nebyli nepřáteli timorského císaře ani Kruhu smrti. Jenže pak se rytíři postavili na stranu utiskovaných. Proto nebylo divu, že upadli v nemilost vládnoucí šlechty. Od toho okamžiku se museli skrývat, ale z obsazených území neodešel jediný z nich. Jako přízraky projížděli krajinou a nabízeli své služby všude tam, kde vítězilo bezpráví. Jedním z nich byl i Keldar. Jednoho dne ho však dopadli a on, místo aby zemřel, jak mu kázala čest i přísaha, zvolil cestu odpadlíka. S jeho pomocí byli zbývající rytíři dopadeni a postaveni před timorskou spravedlnost, aby do posledního skončili na katově špalvu. Od toho okamžiku byl Keldar na černé listině vedle císaře Stalose I. Krutého a Jusufa, velekněze Kruhu smrti.

„Vrátil ses dokončit to, co jsi před čtyřmi roky započal, Keldare!?“ pronesl chladně Thall, zatímco vstával.

Vojákova ramena sebou trhla a v ruce se mu objevil meč s dlouhou jednobřitou čepelí.

„Thall!“ vydechl Timořan. „Nemyslel jsem, že se setkáme tak daleko od chrámu. Pokud si vzpomínám, Učitel tě držel pěkně zkrátka. No co, alespoň tě nezabije někdo jiný, ale já!“

Z Thallových očí sršely blesky, klouby jeho zatnutých pěstí zbělely a na spáncích mu vystoupily žíly.

Keldar po něm zuřivě sekl, ale Thall jeho výpad lehce vykryl. Od čepelí jejich mečů odskočily jiskry a noc rozechvěl třesk, s nímž se o sebe čepele otřely. Oba si vyměnili ještě několik úderů a potom od sebe odskočili s očima planoucíma jako kovářské výhně.

Thall si rychle uvědomil, do jaké situace se dostal. Za zády měl sráz s útesy laskanými vlnami moře. Také hlídky u ústí řeky, vyburcované

hlukem boje, už určitě spěchají nahoru, aby se přesvědčily, jestli jim z této strany nehrozí nějaké nebezpečí. Nepochyboval, že zemře, pokud ho zde zastihnou.

Timořan neotálel a s mečem zvednutým nad hlavu zaútočil.

Thall se však nekryl. Uskočil stranou a pěstí zasadil Keldarovi ránu do brady. Timořan se sice zapotácel, ale zůstal stát a měřil si Thalla vyzývavým pohledem. Jeho soupeř už nebyl člověk, jakého znával, ale ke všemu odhodlaný bojovník, který za žádnou cenu neustoupí.

„Učitel odvedl dobrou práci,“ pomyslel si.

Ze svahu k nim dolehly vzrušené hlasy přibíhajících vojáků.

Rytíř pentagramu nečekal, až k nim dojdou, ale vrhl se na Keldara. Ten se pod nečekaným úderem do žaludku předklonil a rána hruškou meče do temene ho poslala k zemi. Thall se nad ním vztyčil, aby se pomstil za smrt zrazených Rytířů, nebylo mu však práno. Ve stejný okamžik, kdy pozvedl svůj meč, se z podrostu vyřítilo pět žoldnérů.

„Teď není čas na hrdinství,“ proběhlo mu hlavou. „Ty jsi sám a jich je pět. Měl bys velké štěstí, kdybys ze střetnutí s nimi vyvázl nezraněný.“

Letmo změřil vzdálenost, která ho dělila od jeho koně. Dostane se k němu včas? Rozhodl se, že to nebude riskovat. Jeho paži bude potřeba na jiném místě.

Vojáci, přesvědčení že ho mají v hrsti, zvolnili krok. Kdyby skočil ze srázu, rozbil by se o útesy, a mezi nimi neprojde. Pak se však stalo něco nečekaného. Thall couvl k okraji srázu, naposledy se po Timořanech podíval a skočil.

V legionářích hrůzou zatrnulo. Až do tohoto okamžiku si mysleli, že Rytíři nikdy neustoupí a postaví se nepříteli i v beznadějně situaci. Skutečnost však byla jiná. Tento muž raději volil dobrovolnou smrt, než by riskoval zajetí.

Trvalo chvíli, než se vzpamatovali natolik, aby přistoupili k hraně útesu. Po Thallově nezbylo nic, než kus látky zachycené na výčnělku skály.

V okamžiku, kdy zmizel vojákům z očí, vymrštil paže a prsty se zachytil za výčnělek skály, až se mu ostré hrany zařizly do masa. S vypětím všech sil se přitáhl, zapřel nohy o římsu a co nejtěsněji se přitiskl ke skále. Tma ho snad před Timořany ukryje.

Neuplynula ani minuta, když zaslechl radostí podbarvený hlas:

„Satan ho vzal! Pojd'te, vrátíme se k ohni, nechce se mi tady trčet celou noc.“

„Kde je?“ ozval se Keldar, který se mezitím probral z omráčení. Nohy se mu trásly, hlava točila, ale stál pevně. Před svými lidmi přece nedá znát slabost. Stačilo, že byli svědkem jeho pokoření.

„Dole,“ odpověděl legionář s jizvou na tváři a ukázal přes rameno za sebe.

„Bez jeho těla nebo hlavy se mi neukazujte na očích!“

„Je mrtvý, pane! Všichni jsme ho viděli padat dolů. Co z toho, jestli je o jednoho Rytíře pentagramu víc nebo méně? Sám nic nezmůže. A když se postaví proti Kruhu? Tím líp!“

„Takhle se mnou mluvit nebudeš, bídáku!“ vyjel po legionáři Keldar. Hlas se mu chvěl napětím a vztekem. „Thall nebyl obyčejným Rytířem, ale oblíbencem samotného Učitele! Kdybychom ho dostali živého, podlomilo by to jejich víru v odpor víc než smrt většiny z nich!“

„Podle toho, co jsem o nich slyšel, tomu nevěřím. Ti d'áblové jsou snad bez citu. Ani smrt desítek z nich na ně neudělá žádný dojem.“

„Byl jsem jedním z nich a znám jejich pocity i myšlení lépe než ty! Cucák jako ty mi nebude říkat, jak s nimi mám bojovat!“

Keldar odcházel k táboru, aniž se otočil. V těsném závěsu za ním šla pětice legionářů. Jeden z nich chytil uzdu Thallova koně a s malým pozděním se vydal za ostatními.

* * *

Thall zůstal v úkrytu, dokud se nebyl jistý, že zůstal sám. Teprve pak se vydrápal na útes. Tam zalitoval, že přišel o koně, protože na něm by vzdálenost, která ho dělila od přátel, překonal mnohem rychleji. Teď se modlil k bohům, aby se mu podařilo projít timorskými hlídkami bez boje. Síly bude potřebovat na jiném místě.

Po dvaceti dnech se díky střídání rychlé chůze s během dostal dvě míle od jezera, na jehož břehu stál chrám. K samotnému komplexu mu zbývalo překonat jen úzký pás bažin a nepříliš hluboký klín lesa zabíhající do pastvin s několika políčky. S tím, co tam na něho čeká, si nelámal hlavu. S nesnáze se vypořádá, až na nějaké narazí. A že jich nebude málo, o tom nepochyboval.

Aby nabral síly, rozhodl se počkat do setmění. K odpočinku si

vybral malý ostrůvek, který ze všech stran chránil hustý podrost. Unaveně se natáhl pod větve a usnul lehkým, ale posilujícím spánkem.

Slunce se sklánělo k obzoru, když ho probudily kroky a bolestné sténání. Thall, přichystaný vrhnout se na nepřítele, se zvedl na loktech. V ruce se mu objevila dýka, kterou měl až doposud zasunutou v botě.

Na ostrůvek vstoupil muž v šatech, z nichž zbyly jen cáry. Z rozšklebených hlubokých ran mu tekla krev, v křečovitě sevřeně pěstí svíral meč, z jehož ostří kapala krev. Mladý Rytíř ho poznal hned. Byl to Farin, sluha z chrámu.

Dupot dvou párů vojenských bot však Thalla donutil zůstat v úkrytu. Zatímco Thall upřel zrak na stezku, Farin se zhroutil do trávy. Ve stejný okamžik, kdy dopadl, se mezi křovisky objevili dva vojáci. Přesvědčení o své převaze a opilí vítězstvím zapomněli na veškerou opatrnost. Thall jim to neměl za zlé, jenže tentokrát to měli zaplatit životy.

„Co s ním uděláme? Zpátky se s ním táhnout nechci,“ pronesl jeden z nich a ukázal směrem k nehybnému tělu.

„Podřízneme ho.“

„A co řekneme veliteli? Přece víš, že ho chtěl živého.“

„Že i s těmi našimi mrtvými zmizel v bažinách. Až půjdeme zpátky, přesekneme lana, aby sem nikdo nemohl, a bude klid. Prohledej mu kapsy, jestli v nich náhodou nemá zlato.“

„Na vašem místě bych to nedělal,“ ozvalo se nečekaně zpod větvi.

Vojáci vyskočili a otočili za hlasem, ale rychle se uklidnili, protože před sebou uviděli nevyzrálého mladíka ozbrojeného dýkou.

„Nedovolím, abyste mu zkřivili třeba jen vlas na hlavě!“

„Takové nedochůdče nám chce poroučet? Zmiz, chlapče, než tě potká stejný osud jako tohohle poskoka Ry...“

V půli slova ho zastavila dýka, která se mu zabodla do hrdla. Timořan chytil rukojeť a vytrhl si ji z rány. Z rozseknuté tepny okamžitě vystříkla krev. Podlomila se mu kolena a z hrdla vyšlo zachroptění. Život z něho vyprchal dřív, než se mu tvář ponořila do trávy.

„Pse! Zemřeš!“ zařval druhý. Neudělal však ani krok, když mu z prsou vyjel hrot meče. Bez hlesu se zhroutil vedle svého kamaráda. Za zády mu stál Farin.

„Děkuji za... pomoc. Nebýt vás... dostali by... mě,“ pronesl

prerývaně a, i když nerad, musel si kleknout. Svaly už nechtěly nést tíhu jeho těla.

„To nestojí za řeč. Každý Rytíř by se zachoval stejně. Ukaž, ošetřím ti rány. Co se tam venku děje?“

„Když se lovci nevraceli, Učitel za nimi poslal hlídky, ale jediný, kdo se objevil, byl Donar. Vstoupil do chrámu v okamžiku, kdy začalo peklo na zemi. Timořané se na nás vrhli ze všech stran. Sekali, bodali, nikoho nešetřili, nikdo před nimi neutekl. Kdo se postavil na odpor, toho buď rozsekali na kusy, nebo padl probodnutý tucty šípů. Všude ležela mrtvá těla, po kterých šlapaly podrážky bot timorských legionářů. V životě jsem neviděl hroznější věci.“

„Ještě jsi nic nezažil,“ ujistil Farina Thall, protože si až příliš dobře pamatoval na krutosti, jakých byli během bitvy v Údolí smrti lidé schopni. „Učitel je v pořádku?“

„Hned při prvním útoku ho zasáhl nepřátelský šíp.“

„Žije?“

„Ne,“ odpověděl stroze sluha, „zemřela i většina našich mužů. Ti, kteří přežili, se uchýlili pod ochranu chrámových zdí. Jenže chrám je po ostřelování z obléhacích strojů dost poškozený na to, aby se co nevidět zřítíl. Proto jsme se rozhodli probít do bažin a raději riskovat smrt tam, než zůstat pohřbeni v troskách. Jen Donar neodešel.“

„Po Učiteli byl nejvyšším v Radě, proto zůstal. A kde jsou ostatní?“

„Mrtví, možná zajatí, pane. Spíš si myslím, že to první. Nikdo z nás se nevzdal. Raději se postavil přesile, než by poskvnil Kodex.“

„I v našich řadách se však našel zrádce.“

„Keldar! Co ten s tím má společného?“

„Setkal jsem se s ním na pobřeží. Bohužel mi nebylo dopřáno pomstít jeho zradu.“

Thall vstal a dlouze se zadíval do tmy. Co dělat? Po tom co se dověděl, by byla sebevražda se jen tak vypravit mezi timorské hlídky, ale nechat Donara s tělem Učitele v chrámu také nemohl. Pak ho napadla spásná myšlenka.

„Znám způsob, jak se do chrámu dostat,“ pronesl, „jenže musím na ostrovy.“

„V těchto šatech? Promiňte, pane, ale to je hotové šílenství. Všude se to hemží Timořany. Takhle nemáte šanci projít.“

„Víš, co jsem zažil. Dlužím to Učiteli, proto se o to pokusím.“

Neuteklo ani čtvrt hodiny, když vstoupil na jeden z mnoha ostrůvků, které tvořily přízračnou krajinu titanoských bažin. Kdo je neznal, v tom zahrňující voda, tůňě bublající vařícím se bahnem a všude přítomný nasládlý pach rozkládajícího se dřeva vyvolaly strach, že se odtud nedostane. Thall takový nebyl. Pravda, od bitvy v Údolí smrti ho ovládaly pocity jako strach z bolesti či smrti, jenže v okamžiku, kdy mu kopí proniklo do těla, přestal vnímat jakékoliv city. Tedy až na nenávist ke Kruhu smrti a Timořanům, kteří stáli za vším zlem, jež ho v posledních letech pronásledovalo všude tam, kam zavítal.

Krajina se měnila s každým krokem, kterým se vzdaloval od Farina. Mokřiny ustoupily pevné půdě, bažiny malým obdělávaným políčkům, neprostupnou klenbu korun vystřídala hvězdami posetá obloha. Smutnou připomínkou, že i zde ještě nedávno žili lidé, byly vypálené chýše a pobitý dobytek. Thallovi se při vzpomínce na ty, které znal, i pomyšlení, co se s nimi stalo, zvedl žaludek.

Čím víc se přibližoval k chrámu, tím pronikavější byl zápach spáleniny. Občas narazil na zohavené torzo těla či zmrzačené zvíře, což byl temný náznak hrůzy, který ho čekal u chrámových zdí.

Právě zahrnul za ohněm strávené zbytky chýše, z jejichž trámů se ještě kouřilo, když se z nedalekého lesa vynořilo několik stínů. Mířily přímo k Thallovi.

Mladý rytíř okamžitě položil ruku na jílec svého meče, ale potom ji opět nechal klesnout podle těla. Bylo by šílenství postavit se Timořanům v terénu, v němž není možnost úkrytu. Navíc nevěděl, kolik takových hlídek se potuluje kolem. Hluk boje by je určitě přilákal, a to by znamenalo nejen jeho konec, ale zároveň by to zpečetilo i Donarův osud.

Ted' zalitoval, že si před odchodem z ostrůvku neoblékl stejnokroj jednoho ze zabitých žoldnářů, protože v něm by se mezi tolika legionáři lehce ztratil.

Hlídka se zatím přiblížila. Byli to ještě chlapci, kteří stěží odrostli dětskému věku. Zbraně, které se jim houpaly u pasů, jim dodávaly odvalu, ale pro většinu z nich byly příliš těžké na to, aby s nimi dokázali vládnout, natož bojovat s dobře vycvičeným nepřítelem, jakým Rytíři pentagramu byli.

„Heleďme se, koho tady máme!“ pronesl povzneseně nejstarší ze šestice. „Vesničán, který se zatoulal mamince.“

Odpovědi nad strefnou poznámkou mu byl smích z hrdel ostatních vojáků.

Kdyby nepanovala tma roztrhaná řeřavými uhlíky spálené chatrče a svitem měsíce, viděli by na Thallově tváři úšklebek nevěstící nic dobrého.

„Skutečně to jsou ještě chlapci,“ pomyslel si.

Zůstali stát jeden vedle druhého, jako stádo koz jdoucích na porážku. Vůbec si neuvědomili, jak jsou zranitelní. V boji ostřílení legionáři by se takové chyby nedopustili. Ti by se roztoupili, aby pro nepřítele znamenali co největší nebezpečí a současně představovali co nejmenší cíl. Zatímco by se vrhl na jednoho z nich, ostatní by ho zasypali přívalem smrtonosné oceli.

Zkušený bojovník by si s nimi poradil dřív, než by vůbec stačili sáhnout po svých zbraních. Jenže Thall neměl něco takového v úmyslu. Vždy se mu přičila představa zabíjení dětí nebo žen. Oni však stáli proti němu připravení a ochotní rozpárat mu břicho čepelí ostrými jako břitva.

„Neumíte se zahlásit, vojáku!“ obořil se na legionáře, který na Thalla promluvil.

Legionáři zkoprněli. Mysleli, že narazili na vesničana, který se před nimi roztřese strachem, a ne důstojníka, jenž je může bez mrknutí oka poslat na šibenici.

„A... a... ano, pane,“ koktal.

„Tak, bude to?“ zmírnil hlas Thall, protože už dosáhl svého – vystrašil je k smrti.

„Setník Abuletes na obchůzce s hlídkou, pane.“

„Dobře, dobře. Uklidněte se, setníku, hlavu vám nikdo neutrhne. Narazili jste na něco podezřelého? Velitel by byl nerad, kdyby se nám v týlu potulovala nějaká sebranka podřezávající hrdla našim vojákům.“

„Nic, pane. Jen u jezera chytalo pár legionářů ryby.“

„Všechno?“

„Ano.“

„Pokračujte! A mějte oči otevřené!“ nabádal je k opatrnosti Thall.

„Odchod!“

Legionáři udělali čelem vzad a zmizeli v noci.

Jakmile se mu ztratili z očí, co nejrychleji se rozběhl k lesíku. Tam, ukryt v křovinách, se zaposlouchal, jestli přece jen neuslyší

blížíci se kroky. Všude však bylo ticho, pouze tu a tam vykřikl ze spaní pták vyplašený zvukem, který do noční přírody nepatřil.

„Štěstí, že jsem narazil na takové zelenáče,“ běželo Thallovi hlavou. Při setkání s ostrílenými legionáři by to nebylo tak lehké. Možná by došlo k boji, jehož výsledek by byl nejistý. Teď nad tím mávl rukou. Má mnohem důležitější věci na práci, než přemýšlet nad budoucností.

K jezeru se dostal dlouho po půlnoci. V jeho černé hladině se odrážela bílá tvář měsíce, v jehož matném svitu Thall dokázal rozeznat pás ostrovů vyčnívající nad hladinu jako zvlněné tělo mořské příšery. Kdo by o nich nevěděl, nevšiml by si jich, ale Thall si byl dobře vědom toho, co dělá.

S mečem přivázaným na zádech plaval k tomu nejbližšímu ostrůvku. V tichosti doufal, že Keldar na ně nerozmístil oddíly, aby se přesvědčil, zda se na nich neskrývají ti, kterým se přece jen podařilo uniknout. Ale znal vůbec tajemství ostrova? To Thall mohl jen odhadovat.

Na břeh vylezl přímo proti chrámu. Na ohni osvětlenou stavbu se díval očima podlitýma slzami. Domov měl na dosah ruky, a přece tak vzdálený. Co bude dělat, až všechno skončí? Přežije, nebo jeho kosti zůstanou ležet někde na ostrově Titanos?

S mečem v ruce stoupal do příkrého svahu, dokud mu cestu nezahradila skalní stěna. Aniž zaváhal, zatočil vpravo. I přes panující tmu se s obdivuhodnou hbitostí vyhýbal jezírkům, zdolával výběžky, prolákliny a pukliny zaplavené hnijící vodou. Na každém kroku na něho číhala smrt. Nejednou se v poslední chvíli zachytil výstupku, aby se nezřítil do hlubiny, z níž nebylo návratu. Občas zastavil, aby se pozorně zaposlouchal. Přece jen si chtěl být jistý, že ho nesledují.

Za rozbřesku vstoupil do údolí, na jehož opačném konci viděl jeskyni. Na nic nečekal, přeběhl písečnou pláň a ponořil se do kamenného tunelu. Jeho stěny se po několika krocích zúžily natolik, že se sotva protáhl. Ani tentokrát však nezaváhal. Jako stroj šel zarputile za svým cílem.

Znenadání se stěny rozestoupily a odhalily kruhový sál. Jeho pravou část zaplavilo jezírko napájené malým vodopádem s kamennou římsou mizející za závojem vody, levou část tvořila plošina, která nepatrně vyčnívala nad hladinu. Ve stropě byl vysekaný světlík, jímž

do skalního chrámu pronikalo nejen světlo, ale také čerstvý vzduch. Nebýt hrůzy odehrávající se doslova pár mil odtud, bylo by to místo plné míru a přátelství.

Římsa vedla do místnůstky, v jejímž středu stál stůl, několik židlí a kanoe naplněná kožešinami. Vybraní Rytíři pentagramu sem týden co týden nosili čerstvé potraviny a vodu a udržovali jeskyni v dokonalé čistotě. Thall až nyní pochopil, proč. Tohle byla jejich ústupová cesta, kterou však neměli možnost využít, protože nepřežil nikdo, kdo ji znal. Dokonce ani Donar o ní nevěděl.

Bez rozmyšlení odhrnul závěs překrývající zadní stěnu. Před Thalem se objevila ohlazená skála. Ani to ho však nezastavilo. Konečky prstů přejížděl po jejím povrchu, dokud neucítil pravidelně tvarovanou trhlinu.

Z opasku vytáhl dýku, jejíž čepel zasunul do mezery. V kameni cvakl mechanismus a kamenný překlad se s tichým zaskřípěním zvedl. Za ním mizela v temnotě pozvolna se svažující chodba.

Thall sáhl do výklenku pro louče, zapálil je a ponořil se do tunelu. Co se nachází na jeho konci, to věděl pouze jediný muž. Thall.

Chodba byla zpočátku suchá, ale jak se vzdaloval od vodopádu, začaly mu na ramena dopadat kapičky vody. Dlaní se lehce dotkl kamene, ale trhnutím ji stáhl zpět, jako by se bál něčeho, co v něm bylo navěky uzavřené. Jen on věděl, že to jsou vzpomínky na Učitele, v jehož doprovodu tudy nejednou procházel a v místnůstce za vodopádem se od něho učil znát minulost světa, umění léčení i boje. Jenže Timořané, vedení kněžími Kruhu, udělali všemu přítrž. Už nikdy neuvidí tvář Učitele ani tváře přátel, už nikdy neuslyší jejich hlasy, nepobaví se s nimi u táborových ohňů při historkách z cest po Známém světě. Jediné, co mu zůstalo, jsou vzpomínky, ale i ty časem vyblednou.

Po hodně chvíli chodba končila u prudce stoupajících schodů. Nad nimi byla deska pomalovaná různými klikyháky se znamením velkého pentagramu, v jehož středu zel kulatý otvor, který nebyl větší než palec. Srdce mu poskočilo radostí, když do něho nahlédl. Chrám stál!

Před sebou měl chrámovou loď se sochami zvířat i hrdinů Známého světa. Těsně přede dveřmi stál oltář vytesaný z jednoho kusu mramoru, u něhož klečel, s hlavou skloněnou na hrudi, shrbenými zády a pohledem zastřeným smutkem, Donar. Vedle

něho leželo tělo zabalené do bílého plátna. Z pochmurné nálady ho nevytrhl ani skřípot kamene, když Thall odsunoval příčku. Donar se v očekávání jisté smrti ani nepohnul.

„Donare, pojd’“, zazněl Thallův hlas znásobený ozvěnou, „pro Učitele už můžeme udělat jen jedinou věc – doprovodit ho na jeho poslední cestě.“

Poklekl vedle něho a objal ho kolem ramen.

Teprve nyní Donar pozvedl hlavu. Krví podlité oči upřel do Thallových očí.

„Věděl jsem, že se vrátíš“, pronesl roztřeseným hlasem.

Chrámem zazněla ohlušující rána. Nosníky a sloupy praskaly, strop se pomalu sunul dolů, jakoby chtěl dát oběma rytířům čas uniknout. I nyní nad nimi bděli bohové.

Thall zvedl tělo Učitele a následován Donarem zmizel v podzemí. Příčka se uzavřela o zlomek vteřiny dřív, než se stěny chrámu zhroutily. Pod sutinami zůstala pohřbená minulost s ostatky lidí, kteří se nebáli postavit tyranii.

Kdysi majestátní výtvar lidských rukou, který hrdě odolával nemilosrdnému zubu času, tak podlehl nenávisti dvou mužů a jejich touze získat nová území, nad nimiž by vládli.

Když vstoupili do místnosti za vodopádem, položili mrtvého na stůl. Jakmile tak učinili, Donar se zhroutil na kožešiny. Strádání si vybralo svou daň.

Pravým opakem Písečného údolí byl rozlehlý pás půdy obklopený nízkým masivem hor. Ve spleti skalních výběžků se jím prokousávala říčka, aby i ona zmizela ve skalách. Věčně zelená tráva a stromy zde zase daly útočiště zvěři. Toto údolí, domorodými obyvateli Titanu nazývané Údolí králů, v bájných dobách sloužilo jako pohřebiště vládců ostrova. Vedle sebe tu snili svůj věčný sen náčelníci divokých kmenů, vládci říší i představitelé mocných dynastií, které kdysi vládly nejen tomuto zapomenutému kousku země, ale téměř celému světu. Místo posledního odpočinku měl mezi nimi najít i učitel a vůdce Rytířů pentagramu.

Obě údolí spojovala pouze úzká soutěska. Tou prošla trojice mužů nesoucí katafalk. Zastavili u hrobky z bílých kamenů, přilepené ke skále. Její vstup byl obrácený k východu. Mrtvého

uložili do sarkofágu a zůstali u něho mlčky stát, každý zahloubán do svých myšlenek. Teprve po hodně chvíli opustili hrob nejvyššího z Rytířů pentagramu, zatarasili vchod přichystanými kameny, načež poodstoupili, aby mrtvému věnovali poslední vzpomínku.

Z chmurného rozjímání nad místem posledního odpočinku se první probral Thall. Se zasyčením oceli vytrhl z pochvy svůj tesák, sklonil se k patě mohyly a zarazil ho až po rukojeť do země. Čepel se vnořila do půdy jako nůž do másla.

„Při smrti Učitele i Rytířů pentagramu přísahám pomstu! Kruh smrti zaplatí za zločin spáchaný na Titanosu nejvyšší cenu! Každý Věrný, který se mi postaví, který mě bude chtít zastavit, zemře!“

„Tady ne, Thalle,“ pokusil se zarazit příval Thallových slov Farin.

„Neznám příhodnější místo, než je svatá půda, v níž spočívají duše zemřelých. Tady pronesená přísaha musí být splněna.“

„A Kodex?“

„Kolik myslíš, že nás zbylo? Spočítáš nás na prstech jedné ruky. Už nemám sílu šířit jeho zásady.“

„Dokud bude dýchat jediný Rytíř pentagramu, měl by Kodex zůstat v úctě. Postavíme nový chrám, novou vesnici, začneme od začátku.“

„Ale kde? Sever Známého světa ovládá Timorie s Kruhem smrti. Nedovolí vzniknout podobnému kultu, jako byl ten náš, a už vůbec ne vybudovat nový chrám,“ odmítl Farinovo tvrzení Thall.

Se skloněnou hlavou se proplétal mezi skalisky, se slzami v očích vzpomínal na utrpení, jaké mu způsobily Timorie a Kruh. Ještě jako mladík čelil ve službách atrijského krále pokusům rozvrátit soudržnost Atrijské, bojoval se vzbouřenci, kteří se, vedeni timorskými generály a navíc podporovaní penězi Kruhu, pokusili převzít moc nad zemí. Tehdy se je podařilo zastavit. Pak však přišel úder timorských legií, jemuž už oslabená vojska nebyla schopná vzdorovat. Boj o Atriji vyvrcholil bitvou v Údolí smrti, v níž přišel o všechno. O přátele, iluze ve spravedlnost světa a téměř i o život. O pět let později se události opakovaly.

S pohledem upřeným na západ slunce se zastavil nad mohylou. Silueta jeho postavy se rýsovala nad krajinou v hrůzostrašném obraze budoucnosti.

Donar se zaraženě zadíval na rukojeť zbraně, která čněla ze země u paty hrobky. Rozhodnut nedopustit, aby byla Thallova duše zatracena, pokusil se tesák vytáhnout. Měkký jílec ho zastudil do dlaně, když se ho snažil vyprostit. Ať se snažil sebevíc, nepodařilo se mu tesák vyprostit. Duchové Thallovu přísahu přijali.

KAPITOLA DRUHÁ

Do jeskyně se vrátil až k ránu. Farin s Donarem spali zachumlaní do kožešin a nevnímali nic z okolního světa.

„Alespoň pro tuhle chvíli zapomněli,“ zašeptal Thall, aby je neprobudil.

S těžkou hlavou ulehl po jejich boku a usnul bezesným spánkem, ze kterého ho vytrhl až tichý hovor.

Ještě než opustil místnost za vodopádem, udeřila ho do nosu vůně pečeného masa. Opékalo se na malém ohýnku uprostřed jeskyně. S obavami vzhlédl ke světlíku, jestli jím neuniká příliš mnoho kouře, ale mohl být klidný, byl to jen opar tetelícího se vzduchu.

Donar se na něho ustaraně zadíval. I on, stejně jako Farin, se o něho bál.

„Kdy chceš odejít?“ prolomil hradbu mlčení Farin.

„Zítرا ráno,“ odpověděl stroze Thall.

„A můžeš nám říct jak, když nemáš pořádnou loď? O tom, že bys přeplul Timorskou úžinu v kánoi, doufám neuvažuješ. Bylo by to hotové šílenství, takhle riskovat.“

„Ze všeho nejdřív jsem se chtěl proplížit timorským vojskem, jenže, jak vás dva znám, chtěli byste jít se mnou. Nemám pravdu? Proto chci projít Údolím králů, překročit hřeben, spustit se k jezeru a na kánoi proplout bažinami. Ušetříme tím nejméně tři čtyři dny.“

„To je pravda. Tak se dostaneme k moři, ale tím nevyřešíme základní problém, že bez pořádné lodě nemůžeš pokračovat dál.“

„Je vidět, že jste nebyli u ústí Východní řeky. Timořané tam zakotvili se svou flotilou, k níž patří i několik pentér Kruhu. Jednu si prostě vezmeme.“

„A dál? Kam půjdeme dál?“ vyptával se Donar a oči se mu vidinou dobrodružství rozzářily.

„Dopravíte mě do Tartaru, odkud už půjdu sám. Nechci riskovat vaše životy kvůli mé přísaze. Ta se vás netýká.“

„Má cenu tě přemlouvat?“

„Už jsem se rozhodl.“

„Kdy vyrazíme? Hned?“ zvolal Farin a vyskočil, aby udupal

oheň. „Do večera je daleko a já nechci nečinně sedět, když nás čeká takové dobrodružství.“

„Dobrodružství,“ zabručel Thall pro sebe, „spíš zoufalý čin.“

Zpoza vodopádu vytáhli kánoi, na její dno upevnil vaky s jídlem a vodou a Thall si přehodil přes rameno lano smotané do úhledných smyček. Přípravy jim zabraly jen chvíli, ale i ten okamžik stačil. Běh události se za tu krátkou dobu mohl stočit jiným směrem. Naštěstí se tak nestalo.

I přes nesnesitelné horko panující v Písečném údolí zamířili ke skalní soutěsce spojující svět mrtvých se světem živých, což jim připomínaly desítky navršených mohyl. Na chvíli se zastavili u hrobu Učitele, aby mu věnovali poslední vzpomínku. Teprve pak zamířili hlouběji do údolí.

Na vrchol hřebene se dostali za večerního šera. Oheň pro jistotu nerozdělali, jen se zabalili do přikrývek, aby dali tolik potřebný odpočinek nejen tělu, ale i duši.

Jakmile se na východě objevily náznaky blížícího se dne, dali se znovu do práce. Jeden konec provazu přivázali ke kmenu stromu a druhý hodili ze skály.

Po půl hodiny už příd' jejich kánoe rozrážela poklidnou hladinu jezera. Teprve teď na ně dolehl pocit viny. Vždyť opouštěli domov, kde strávili snad nejhezčí roky života, domov, který nedokázali uchránit před timorskou rozpínavostí, domov, kam se už nemohli vrátit. Snad proto pluli mlčky, každý pohroužen do svých myšlenek. S minulostí se musel vyrovnat každý sám, v tom jim nedokázal nikdo pomoci.

„Za chvíli odbočíme do mokřin,“ varoval je Thall, jakmile zahlédli první známky blížících se bažin.

„Zajímalo by mě, proč nám sem zakázali chodit. Nevypadá to tu nějak zvlášť nebezpečně,“ prohodil stejně tiše Donar.

„S Učitelem jsem trávil hodně času u vodopádu. Několikrát se zmínil i o Znamém světě. Podle jeho slov byla země jeden velký ostrov, na němž žili tvorové, kterým říkáme draci. Dnes se s nimi setkáme jen za Velkou proláklinou. Kam lidská paměť sahá, byli prý stejně krvelační jako dnes.“

„Draci? Snad nechceš tvrdit, že jsou i na Titanu? Proč potom nenapadli vesnici?“

„Nevím, o tom mi Učitel neřekl ani slovo. Já jen vím, že titanoský

močál tvoří bezedné vodní a bahenní tůně s tisíci chodníky a ostrůvky, na kterých našli útočiště aligátoři, v kořenech stromů se prohánějí dravé ryby, z nichž nejnebezpečnější jsou sladkovodní piraně schopné ohlodat člověka na kostru během několika vteřin, v korunách se zabydlely stovky věčně zvědavých opic, všude se vznášejí hejna hmyzu, který vám nedá pokoj, dokud se nenatřete bahnem z močálu. Málokdo z těch, kteří sem vstoupili, se vrátil živý.“

Navečer se utábořili na jednom z ostrůvků. Kánoe vytáhli na břeh a pevně přivázali, aby ji neodnesl proud. Po větší námaze se jim podařilo rozdělat i oheň. Bylo až s podivem, jak je tak malý plamínek dokázal ochránit před šelmami plíživými se z ostrůvku na ostrůvek a pátrajících po kořisti.

Nikomu nebylo do řeči. Okolní krajina na ně přece jen měla neblahý vliv. A příběhy domorodců, předávané z generaci na generaci, jim na klidu nepřidaly. Proto byli rádi, když se Thall nabídl, že vezme první hlídku. Spánek snad zažene chmury, které jim s každým neznámým zvukem vytanuly na mysli.

Všude panovala neproniknutelná tma, jen tu a tam svítily nazelenalé bludičky trouchnivějšího dřeva. Všude byl klid jako v hrobce, dokonce ani listy stromů se nepohnuly.

Thall seděl u ohně zaposlouchán do zvuků přírody. Učitel mu při každé příležitosti vštěpoval, že má důvěřovat všem smyslům, nejen zraku. Právě to Thalla varovalo před čímsi neznámým, co se k nim blížilo.

Nejdříve se ozvalo slabounké zašplouchnutí, kterému nevěnoval pozornost. Ale když se pravidelně opakovalo, začínal tušit nesnáze. Obnažený meč položil na kolena a do ohně přiložil pár větví. K nebi vyšlehl závoj naoranžovělých jisker. Šplouchání se neustále přibližovalo.

Pak to uviděl. Na ostrůvek se vydrápal tvor podobný přerostlé ještěrce. Tělo měl dobré dva sáhy dlouhé. Čtyři končetiny zakončovaly dlouhé drápy schopné rozpárat i kroužkovou košili. Hlavu to mělo podlouhlou, plazí oči, tlamu plnou zubů stvořených k jedinému účelu – k trhání.

Tvor zasyčel a ocasem, kterým udeřil o vodní hladinu, zvedl ohromný gejzír kapek. Kolébavě se rozběhl proti Thallově.

Dřív než se bažina zklidnila, byli vzhůru i Donar s Farinem a ochromeně zírali na tvora kolébajícího se k Thallově.

Thall vyskočil a posunkem jim naznačil, aby zůstali nehybně ležet. Sám ve střehu vyčkával, co se bude dít.

Plameny zapraskaly, jako by chtěly ještěrku varovat.

Plaz se rychlostí, jakou u něho nikdo neočekával, ohnal po Thallových nohách, ale minul. Rytíř pentagramu o zlomek sekundy dřív, než sklaply čelisti, uskočil dozadu. Sekl. Čepel jeho meče sjela po ještěrově hlavě. V jeho kůži přitom zanechala jen mělkou rýhu.

Z hrdla ještěra se vydralo bublavé zamručení, hned se však otočil k Thallovi zády a současně se po něm ohnal ocasem. Až nyní si rytíř všiml, že je pokrytý malými ostny.

Thall se odrazil a kotoulem se přenesl přes tvora. V letu sáhl k opasku, z pochvy vytrhl dýku a vrazil ji zvířeti do zad.

Nevěděl, jestli to byla náhoda nebo vůle osudu, kdo vedl jeho ruku, ale zvíře zapištělo a jeho tělo se zachvělo. V očích plných života se naposledy zablesklo a pak je překryly našedlé blanky smrti.

„Co to bylo?“ vypravil ze sebe Farin třesoucí se po celém těle.

„Měli jsme návštěvu,“ usmál se Thall.

Kopnutím tvora obrátil, aby si ho lépe prohlédl. Kůži měl hnědou s malými skvrnami na hlavě, z ostnů na ocase vytékaly kapičky načernalé tekutiny.

„Raději na něho nesahejte. Něco mi říká, že byste se nemuseli dožít rána.“

„Myslíš, že to je jed?“

„Určitě. Jinak by se po mě neohnal s takovou zuřivostí. Jděte spát, ráno bude co nevidět.“

„Ani náhodou,“ ohradil se Donar, „ty jsi svou práci odvedl, tak teď je řada na nás. Hezky se zabal do kožešin a koukej se vyspat. Hlídat budu já s Farinem.“

Thall jen pokrčil rameny, ale neodporoval. Z místa, na které se uložil, se za chvíli začalo ozývat pravidelné oddechování.

Po deseti dnech se objevily na pobřeží nedaleko ústí Východní řeky. Ukryti za odlivem obnaženými skalisky sledovali na vlnách se pohupující válečné lodě timorské flotily. Bylo mezi nimi několik starých diér i novější birémy, většinu však tvořily u Timořanů tolik oblíbené triéry. Nejbliže k nim kotvily pentéry Kruhu smrti. Thall z nich ani na okamžik nespustil oči.

„Poslední pentéra bude naše,“ řekl a ukázal na plavidlo s lesknoucím se klounem.

„Já bych zvolil některou z birém. Nejsou sice tak rychlé, ale

ovladatelnější. Jestli narazíme na Timořany, bude nám její obratnost víc k užítku než velikost.“

„Nejde o rychlost, ale o to, komu patří. Prohlédni si praporec na zadním vazu a pochopíš.“

Donar se zadíval na bílý kus plátna se zlatým lemováním, lebkou a meči uzavřenými v kruhu.

„Kruh smrti,“ vydechl. „Chápu. Tu si nedovolí zastavit ani císař. A pokud s ní ještě k tomu odplujeme v noci, získáme dost velký náskok.“

Když se na nebi objevil srpek měsíce, ponořili se do moře a plavali k plaňkovému trupu lodi. Thall Donarovi s Farinem naznačil, aby na palubu vylezli z přídě, sám se otočil k zádi.

S obdivuhodnou hbitostí se přitáhl k nečitelnými ornamenty zdobenému pažení. Rozhlédl se. Jeden ze strážných stál u zadního vazu a oddychoval, další dva zrudle přecházeli po palubě, čtvrtý se krčil pod plátěným přístřeškem na přídi. Namyšlenost Věrných se ukázala v pravém světle, stejně jak o ní Thall slýchával z úst Rytířů, kteří se vrátili z výprav po Timorii.

Thall se přehoupl přes bort a s dýkou v ruce přistoupil ke strážnému. Dlaní mu zakryl ústa, aby ztlumil smrtelný výkřik, a mezi žebra mu vrazil dýku. Tělo se vzepjalo ve smrtelné agónii, zpod Thallovi dlaně vyšel přidušený sten bolesti i strach z blížící se smrti.

Opatrně, aby kování pochvy nezazvonilo, položil mrtvého na palubu, svlékl mu plášť a přehodil si ho přes ramena. Kdo by se na něho podíval, považoval by ho za hlídku. Toho chtěl dosáhnout, aby se dostal co nejbliž k ostatním strážným.

Z přední paluby se ozvalo tiché zasténání, ale i to stačilo, aby varovalo zbývající strážné. Rytířům pentagramu se nepodařilo kněze Kruhu zabít, jak si představovali.

Kněží vykročili k místu, kudy měli na pentéru vstoupit Thallovi přátelé. Zastavili u přístřešku a nadzvedli jeho plentu hroty mečů. Než si stačili uvědomit, co se stalo, sesunuli se k zemi. Na tunikách jim v místech, kde je zasáhly čepele, vykvetly šarlatové květy. Thall se sehnul, odepnul jim pláště a šibalsky zamžikal očima.

„Co s tím? Hoď to do moře,“ zadíval se na něho nechápavě Donar, „nebo si s tím snad chceš vyzdobit kajutu?“

„Ani jedno, ani druhé. Zahrajeme si na kněží Kruhu.“

„To nám neprojde. Jak myslíš, že se zachovají, až uvidí zabité strážce? Určitě nám skočí po krku. Pak ať nám jsou nakloněni

všichni svatí. Dřív než se nadějeme, skončíme jako oni,“ otočil se k mrtvolám.

„To nechte na mně. Vy zůstanete na palubě, abyste dohlédli na ostatní loď. Byl bych nerad, kdybychom se dočkali nemilého překvapení.“

Místo aby Thall něco sáhodlouze vysvětloval, zamířil k zadním kajutám, kde, jak doufal, najde kapitána loď. Sotva sestoupil do podpalubí, vrazil do vínem rozveseleného důstojníka. Nevybíravě, jak to měli Věrní ve zvyku, ho odstrčil stranou.

„Jak se odvažuješ zkřížit cestu plukovníkovi ungharské legie!? Nevíš, že to my bdíme nad bezpečím samotného císaře!?“ obořil se na kněze voják. „Hned ráno tě nechám pověsit!“

Thall se zamračil, sevřel hrdlo důstojníka a přimáčkl ho ke stěně. Plukovník zalpal po dechu, oči mu vylezly z důlků. Nohama zakmital ve vzduchu, jak se snažil popadnout dech.

„Tak ty bys chtěl sáhnout na život služebníka Kruhu smrti!? Ani císař si něco takového nedovolí. A ty jsi jen postradatelný mezičlánek v soukolí timorské armády, plukovníku! Nechtěj mě rozzlobit! Kde najdu velitele téhle kocábky?“

„Hledal jste mě, pane?“ oslovil Thalla mírně prošedivělý námořník stojící ve dveřích přes chodbu. „Musíte ho omluvit, je to jen vesnický buran, který se nikdy neřídil dobrými mravy. Přijmete pozvání na pohár vína?“

Thall přidušeného Timořana pustil. Ten mu padl k nohám, kde lapal po dechu. Thall ho arogantně překročil a nechal, ať se postará sám o sebe.

Kapitánova kajuta byla zařízena velice skromně. Kromě sítě, která sloužila za palandu, stál v rohu stůl, kolem něhož se povalovalo několik rozházených židlí, u stropu se kymácela lampa a kulatým okýnkem v trupu bylo vidět na pobřeží planoucí ohně hlídek.

„Smím vědět, co vás přivádí na palubu?“ zeptal se námořník.

„Dostal jsem úkol, který musí být neodkladně splněn. Vaši loď jsem vybral, protože se mi zdála velice půvabná, kapitáne,“ zalichotil námořníkovi Thall. „Kolik lidí je v této chvíli na palubě?“

„Dva důstojníci, čtyři strážníci na horní palubě a deset těžkooděnců. Těm jsem dovolil, aby se šli na pevninu trochu povyrazit. Ale na váš rozkaz je nechám přivést.“

„To nebude nutné, jen jim dejte vědět, že jsou převeleni na jinou loď. A se strážnými nepočítejte, byli příliš horliví.“

„Zabil jste je?“ zhrozil se kapitán. Židle pod váhou jeho těla zavržala, jak prudce na ni usedl.

„Tak skončí každý, kdo se postaví Kruhu smrti! Sloužíte na jeho lodi, měl byste to tedy vědět!“

Kapitán se zabořil ještě víc do opěradla. V zádech cítil mráz, jako kdyby se ocitl uprostřed ledových plání jihu. Nikoho se ještě nebál tak, jako tohoto muže. I když nebyl žádný střízlík, jeho by nechtěl mít za protivníka. Na to byl příliš opatrný. Kněží Kruhu se dlouho nerozmýšleli zbavit někoho života. Hlavně když stál v cestě jejich plánům. O tom, s jakou chutí to dělali, slyšel víc než dost.

„Hned vydejte povel k vyplutí, nebo skončíte jako ti čtyři!“

„Já... jakým smě... směrem?“

„K Tartaru. Od zajatých Rytířů pentagramu jsme se dověděli, že tam budují další sídlo. Dostal jsem za úkol zjistit, kde. Ale to vás nemusí zajímat.“

Zatímco kapitán zmizel v nitru lodě, Thall vystoupil nahoru, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Zápach potu, který se šířil podpalubím, ho dusil.

Farin s Donarem už netrpělivě přešlapovali s pohledy upřenými do tmavé noci. Tiše k nim přistoupil.

„Přemýšleli jste o tom, kam půjdete teď, když se na Titanos nesmíte vrátit?“

„Pokusíme se přesvědčit otroky, aby se přidali k nám. Spolu s nimi odplujeme na východ do Země draků. Najdeme si tam malý ostrov, na němž vybudujeme nový chrám s vesnicí, abychom se pokusili vzkřísit slávu Rytířů pentagramu. Tam snad budeme před Kruhem i timorskou flotilou v bezpečí. Pochybují, že budou mít chuť hledat pár uprchlých otroků.“

„Tak to neznáš velekněze. Co si zamane, to taky udělá.“

„Mluvíš, jako bys ho znal.“

Donar povytáhl obočí a zahleděl se na Thalla mnohem pozorněji. Ten se jen pousmál a odvrátil pohled k obloze plné zářících hvězd.

* * *

Po dvou týdnech plavby se na obzoru objevil pruh tartaroského pobřeží s tmavou kulisou Hraničního pohoří. Thall se na jeho vrcholky díval se snad až posvátnou úctou. Znovu si připomínal

tváře přátel, kteří tam zemřeli a které už nikdy neuvidí. Vybavoval si jejich pohyby i barvu hlasu, znovu prožíval krutosti, s nimiž byly boje vedeny. Za vším stála touha po novém území dvou mužů – Stalose I. Krutého, timorského císaře, a Jusufa, velekněze Kruhu smrti. Už si ani nevzpomínal, kolikrát je proklel, kolikrát přísahal pomstu. Ta teď byla blíž, než si kdokoli z nich dokázal připustit.

Zpočátku se na zelenou linku pobřeží dívali zaraženě, jakoby nevěřili, že se jim podařilo dostat až sem. Ale když Thall nasedl do pramice, Donar s Farinem neodolali a rozhodli se ho doprovodit alespoň na pobřeží.

Thall si nikdy nepomyslel, že se do těchto končin vrátí. Jenže si nemohl pomoci. Něco mnohem silnějšího ho táhlo k místu, které změnilo celý jeho život.

„Vážně se nerozmyslíš?“ pokoušel se ho na poslední chvíli přemluvit Donar. „Nerozmyšleli bychom se jít s tebou.“

„Ne. Sám spíš uniknu pozornosti hlídek a díky tomu se do Anšaru dostanu mnohem rychleji. Možná právě tam narazím na veleknězovu stopu. Pak se uvidí. Kdo ví, třeba se někdy setkáme.“

„V to silně doufám, příteli. Nikdy nezapomeň na Učitele ani na ostatní muže, kteří už Titanos neopustí. Právě jejich smrt ti dá sílu.“

Přátelsky se objali, Donar nastoupil do pramice a Thall ji odstrčil od břehu. Zůstal pak nehybně stát na břehu, dokud se mu pentéra neztratila z očí.

S vakem přes rameno a mečem u pasu vykročil k Hraničnímu pohoří. Tam leželo Údolí smrti, jež vidělo víc mrtvých než kterékoliv jiné místo Známého světa. Sem směřovaly i jeho kroky, aby vzdal úctu Atrijčanům, kteří našli odvahu neustoupit a postavit se tváří v tvář timorským legiím.

Krajina byla porostlá řídkými jasanovými háji občas přerušenými do hloubky zabíhajícími jazyky pastvin. Ale jak se blížil k horám, stromů ubývalo a s nimi i možnost úkrytu. Příroda byla tvrdší, chladnější i zvěře bylo poskromnu, proto musel sáhnout do zásob, které si vzal z lodní kuchyně. Většinou to byly suchary se sušeným masem, ve vaku na vodu měl timorské víno, které bylo považované za jedno z nejlepších. V tomto ohledu na sobě kněží nešetřili.

Ke spánku se uložil v roklině chráněné příkrými srázy, jakých byly v Hraničním pohoří tisíce. Zabalený v plášti se díval do mihotajících se plamínků ohně. Znovu se ocitl před bitvou, kterou na vlastní kůži

zažil v místě vzdáleném dva dny chůze odtud, znovu se bil za své kamarády a přátele nemilosrdně kosící řady nepřátelské pěchoty. Ale ani největší odvaha nedokázala nahradit početní převahu, jakou Timořané měli. Nesourodé oddíly atrijského vojska během několika dní pomalu vykrvácely.

Ráno bylo chladné. Z mraků kropil zemi déšť, úbočí hor bičoval vítr. Zahloubaný do sebe vstoupil na planinu, aniž se přesvědčil, jestli není v okolí nepřítel. Udělal sotva pár kroků, když mu zastoupil cestu voják s timorskou orlicí na prsou. Za zády zahlédl další a další. Se skloněnými píkami ho obstoupili v kruhu, z jehož středu vystoupil poručík jízdy.

Nemohlo mu být víc jak pětadvacet let, ale svým vzezřením budil respekt. Možná to byl výraz v očích nebo rysy tváře, co Thalovi připomnělo Keldara.

„Gill!“ pronesl Timořan.

Před Thalla předstoupil učiněný hromotluk. Vlasy spletené do copu, tváře zarostlé strništěm vousů, svalnaté paže si pohrávaly s těžkým mečem jako s kouskem dřívka. Prsní krunýř byl bez ozdob, pouze plášť měl na lemu ověšený chomáčky vlasů. I přes svou sílu se mečem oháněl ledabyly až nezkušeně, v očích mu však planul zápal pro boj. Thall, široce rozkročený, třimal jilec svého meče oběma rukama. Stál jako vytesaný z kamene a každý pohyb Timořana sledoval úzkou mezerou mezi přivřenými víčky.

Čepele jejich mečů od sebe s třeskotem odskočily, aby se srazily s ještě větší zuřivostí.

Thall před výpady Timořana uskakoval a přitom se nepřestával ohánět mečem, aby zastavil rány, kterým se nedokázal vyhnout. A dařilo se mu to díky obdivuhodné hbitosti, ze které Gill byl stále rozzuřenější a rozzuřenější. A právě toho chtěl Thall dosáhnout. Bojovník v takovém stavu se často dopustí třeba jen nepatrné chybičky.

Jednu chvíli Thall podběhl Gillovu zvednutou paži a kopl ho pod koleno, načež mu hlavicí meče zasadil úder do nechráněného týlu. Než se Gill vzpamatoval, projel mu Thallův meč pod zadním plátem vazem a zakousl se do páteře. Tělo Timořana ochablo, aniž by se dověděl, jakým způsobem zemřel.

Ve chvíli, kdy se Rytíři pentagramu podařilo vyprostit meč z těla, na něho zaútočil další ozbrojenec. Thall se otočil, chytil ho za paži

a nacvičeným chvatem mu ji zkroutil za zády. Učítil tiché lupnutí, jak rameno útočníka vyskočilo z kloubu. Hrot meče se mu zařízl do hrdla, kde za sebou zanechal širokou brázdu.

Ze všech stran se ozývaly rozhořčené hlasy legionářů čekajících na poručíkův rozkaz, který by zpečetil Thallův život. Ten však nepřišel.

Důstojník Thalla vzrůstem nepřevyšoval, spíše naopak. Měl dlouhé vlasy barvy noci, které mu splývaly na ramena, a modré oči. Ruce zastrčil za široký řemen s dýkou a krátkým mečem, jaký si oblíbili důstojníci timorských legií. Rytíře pentagramu si se zájmem prohlížel od konečků vlasů až po špičky bot.

„Poručík Til z posádky v Údolí smrti,“ představil se.

„Thall.“

„Tak rychle porazit dva mé muže, aniž byste se zadýchal, je úctyhodný výkon. Kde jste se naučil takhle bojovat?“

Odpovědi mu bylo mlčení provázené chladným pohledem. Kdyby Thall prozradil, kdo ve skutečnosti je, nežil by déle než pár minut. V tom případě však byl připraven neprodat svou kůži lacino.

„Smím vědět, odkud přicházíte?“ změnil téma poručík.

„Z východu.“

„A máte namířeno?“

„Na západ.“

„Řeknete nám důvod?“

Thall místo odpovědi pokrčil rameny.

„Ten, kdo vás naučil zacházet se zbraněmi, musel být mistrem svého řemesla. Rád bych ho poznal. Třeba by se uvolil cvičit naše vojáky.“

„Pochybuji, protože nedávno odešel do Říše mrtvých.“

„Zatím je víc než pravděpodobné, že ho budete následovat,“ ušklíbl se poručík, „ale dokáží uznat odvahu, proto vám dám šanci. Pokud mě porazíte, můžete jít svou cestou. Nikdo vám nebude bránit.“

„A kdo mi to zaručí, když budete mrtvý?“

„Slovo důstojníka.“

„Zůstane mi všechna majetek?“

„Kromě zbraní, samozřejmě.“

„To je stejné jako smrt,“ poznamenal Thall a na tváři se mu objevil úsměv, „ale souhlasím.“

„Výborně!“

Důstojník si odepnul plášť a s tazeným mečem přistoupil k Thallovi, který už vyčkával s mírně pozdviženou zbraní. Kolem stojící vojáci ztichli. Slyšet byl jen vítr a hlasité dýchání dmoucích se plic.

Til vyrazil vpřed s čepelí namířenou na protivníkův krk. Thall však obratně udeřil v půlkruhu, aby odrazil špičku stranou. Timořan uskočil, protože mu hrot Thallova meče přešel po plátu brnění.

Oba kolem sebe kroužili s touhou zabít. Til najednou skočil dopředu a začal rychle sekat zprava doleva a shora dolů, jak hledal slabinu v rytířově obraně. Ale ať se snažil sebevíc, nedařilo se mu to. Pomalu se mu začínalo zdát, že stojí proti skále.

Bojovali chvíli, ale oba už byli propocení. Přihlízející stáli v tichém úžasu nad tempem, v jakém se boj odvíjel. Nikdo z nich však nepochyboval, jak skončí. Vždyť poručík byl nejlepším šermířem posádky!

Pak se ale stalo něco nečekaného. Rytíř pentagramu přiskočil i přes nebezpečně skloněnou důstojníkovu čepel k Tilovi, sevřel rukojeť meče oběma rukama a vrazil mu ji do břicha. Poručík se skácel k zemi a Thall padl s probodnutým stehnem vedle něj. Z rány mu prýštila jasně rudá krev.

Než vojáci stačili popadnout zbraně, aby pomstili veliteli smrt, ze všech stran se na ně sesypali po zuby ozbrojení horalé. Jeden po druhém klesali k zemi s rozsekanými těly. Thall ještě stačil zahlédnout k němu kráčejícího mladíka střední postavy, krátce střižených vlasů, malými ústy a špičatým nosem. Pak se s ním zatočil svět a lidé se rozmazali.

První, co pocítil, byla do morku kostí pronikající bolest. Ztěžka se posadil, aby se rozhlédl. Noha ho páčila, v ústech měl sucho, hlava třeštěla bolestí, celý se koupal v potu. Už neležel v trávě na tartaroských pláních, ale v přepychově zařízené komnatě s vyřezávaným nábytkem a stěnami ověšenými zbraněmi snad ze všech koutů světa. Na podlaze byl rozprostřený koberec a dokořán otevřenými okny do místnosti pronikaly paprsky slunce.

Z udivení ho vytrhl pohyb závěsu zakrývající dveře vedoucí někam do rozzářeného dne. Na prahu stál mladík, kterého viděl jako posledního.

„Kde to jsem?“

„V tvrzi barona d'Alberta. Setkali jsme se včera na úpatí hor, pamatuješ?“

Thallovi se matně vybavilo setkání s hlídkou, boj s poručíkem i rána mečem, která ho málem stála život.

„Ty jsi vedl ty, co pobili vojáky? Proč?“

„Mám své důvody. Prozatím bys měl odpočívat.“

„D’Albert má pravdu, chlapče,“ ozvalo se z druhé strany. Thall se otočil za hlasem. K posteli přistoupil baronův lékař, posadil se na pelest a nůžkami rozstříhl obvazy obepínající Thallovu nohu.

„Hojí se rychle,“ poznamenal, „je to zajímavé. Ještě včera byla rozšklebená, zato dnes jsou okraje pěkně srostlé. Nikdy jsem se s takovou vitalitou nesetkal. Jak ti říkají?“

„Thall. “

„Mně říkají Soros, tohle je d’Albert. Pojd’, necháme našeho hosta o samotě, aby se co nejdříve zotavil,“ obrátil se na barona.

„Počkejte!“ snažil se je zastavit Thall.

Neotočili se, jen za sebou tiše zaklapli závoru dveří.

„Jsi si jistý?“ otočil se Soros na d’Alberta, jakmile se ocitli na chodbě.

„Naprosto. Nemůžu se mýlit.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Napněte plachty, kapitáne! A stočte kormidlo k východu!“
nařídil Donar veliteli lodi.

Ten vyvalil oči. Neřekl sice ano slovo, ale myslel si své. Přece jen měl strach vyslovit vlastní názor. K pobřeží Země draků se nikdo normální nevydá, ale tohle byli kněží Kruhu smrti a ti se neptají po důvodu a splní každé veleknězovo přání. I kdyby to mělo znamenat jejich smrt. A co z toho bude mít on? Jen další šrámy na duši. Co naplat, když tolik miloval oceán a život na moři, že bez něj nedokázal žít? A jedinou možností, jak si sen splnit, znamenalo svěřit svůj život do rukou těchto d'áblů.

„Plujeme na určité místo, nebo jen tak nazdařbůh?“

„Nevyptávejte se! Vaším úkolem je postarat se, aby všechno šlo jako po másle,“ odsekl podrážděně Rytíř.

Ani jemu se nelíbilo, jak musel s kapitánem jednat. Od pohledu to byl schopný námořník, který se dostal do špatné společnosti. Možná by se přiklonil na jejich stranu, kdyby mu nabídli slušnou odměnu. Jenže dokud nebudou z dosahu vlivu Kruhu, nesmějí dát najevo, že nejsou těmi, za koho se vydávají.

Kapitán si zamručel pod vousy urážku, za kterou by se nemusel stydět ani otrlý námořník, ale knězův rozkaz přece jen splnil. Donar přešel s úšklebkem na rtech k Farinovi. Ten stál na přídi a opřený o pažení se díval na o kloun se tříštící hladinu. Už dva týdny si jejich loď prorážela cestu vodami Severního oceánu k východu, kde, jak doufali, objeví místo, na němž by se mohli usadit. O Donarových ani Farinových plánech neměl nikdo tušení. Nikomu se s nimi také nesvěřovali, jen se snažili odhadnout, jak na otroky působí zvětšující se vzdálenost od civilizace. Pomalu se mezi nimi začínala šířit myšlenka na vzpouru.

Měsíc byl v úplňku, když se obavy Rytířů staly skutečností. Veslařům se nějakým zázrakem podařilo zbavit pout a pomstychtivě se vrhli nejen na kapitána, ale i na prvního důstojníka. Výkřiky bolesti, nesoucí se lodí, dolehly i do kajut Rytířů pentagramu. Farin v těsném závěsu za Donarem vyběhl na palubu. Oba svírali v dlaních meče,

svaly se jim chvěli vzrušením, když stanuli proti mnohonásobné přesile po krvi toužících otroků.

„Doufám, že uznáte za vhodné složit zbraně a vzdát se,“ promluvil k dvojici jeden z veslařů, „nebo chcete být natolik věrní Kruhu a zemřít pro jeho slávu?“

Lodník byl vysoký, s tělem vypracovaným roky strávenými u vesel. Záda měl jednu velkou jizvu po ranách bičem, koutek rtů mírně pokleslý, pravé ucho useknuté. Kromě bederní roušky na sobě neměl nic, ale to mu na nebezpečnosti neubíralo, spíše naopak.

„Nevidím důvod, proč s vámi bojovat,“ odpověděl Donar a spolu s Farinem sklonili zbraně, „ale nás dva nezabijete, jak jste to udělali s kapitánem. Škoda, byl to dobrý námořník.“

„Myslíš, že máme strach? Až sem vaše moc nesahá. Kdo nám zabrání, abychom vám nepodřízli hrdla?“

„Ty sám,“ ujistil ho pro změnu Farin.

„Cha, cha, cha,“ zachechtal se otrok. „Tak to se šeredně pleteš! Pověste je na stěžeň!“

Lodníci se pohnuli a nocí zavířily čepele. Nikoho nezranily jen kolem svých pánů opsaly oblouk, ve kterém čekala smrt každého, kdo se přiblíží.

„Nic vám neudělá, když mě vyslechnete!“ okřikl je znejistělým hlasem Donar. „Pokud se ani potom nepřidáte k nám, můžete nás zabít. Do Říše mrtvých odejdu klidný, protože zemřu za větší věc, než je můj život.“

Rytíř pentagramu se rozhlédl. Otroci měli ve tvářích vepsanou zlobu za utrpení, kterým prošli. Byla v nich však i zvědavost. Podaří se mu přesvědčit je, nebo budou nuceni bojovat? Poprvé zalitoval, že tady není Thall. Jemu by se určitě dařilo lépe.

„Jmenuji se Donar, tohle je Farin. Jak víte, nalodili jsme se u ostrova Titanos v doprovodu ještě jednoho kněze, který před dvěma týdny vystoupil na pobřeží Tartaru.“

Z houfu se ozvalo povzdechnutí nad tím, že ne všichni byli ze zemí ovládaných Timorií.

„Co je nám po něm? Jeho zabít nemůžeme, ale vás ano!“

„Ne tak rychle. Ten muž patřil k Rytířům pentagramu. Doufám, že jste o nich slyšeli.“

„Jak by ne? Jednou mi zachránili život,“ ozvalo se.

„Mě taky. Stalo se to při lovu v atrijských lesích. Nebýt jeho

obětavosti, převálcoval by mě kanec velký jako býk,“ zazubil se veslař s pravým okem zakrytým páskou.

„Takže jsi na vlastní kůži poznal jejich ochotu pomáhat druhým. Dovolil bys, aby se takovému člověku dělo příkoří?“

„Nikdy. Tedy pokud by mi to okolnosti dovolily.“

„Nechceš snad tvrdit, že vy dva jste taky Rytíři pentagramu?“ vmísil se do hovoru veslař s jedním uchem. Pomalu začínal tušit, že mu příležitost zbavit svět dvou Věrných uniká mezi prsty.

Donar místo odpovědi potočil pravici. Na vnitřní straně předloktí měl vypálené znamení velkého pentagramu. Když ho ukázal, v řadách veslařů to zašumělo. Nikdo jiný kromě Rytířů něco takového nedokázal. Dokonce ani kněží Kruhu smrti ne.

Na osvobozených bylo vidět, že neví kudy kam. Nikomu nešlo na rozum, proč by se vydávali za kněží kultu, který je tolik nenáviděl, pronásledoval na každém kroku a který, pokud si dokázali z útržků rozhovorů strážných domyslet, se je snažil zničit.

„Jestli vás nepřesvědčilo tohle, mám ještě jeden trumf v rukávu. Na svobodu jste se dostali pomocí struny, kterou jste našli na druhé palubě. Nemám pravdu?“ otočil se k Bateigovi.

Tak se jmenoval muž, který je chtěl ještě před okamžikem poslat do podsvětí. Ten mu musel dát mlčky za pravdu.

„Jak myslíš, že se tam dostala? Přinesl ji vítr? Jednoduše jsem ji tam pohodil.“

„Smím vědět, co z naší svobody budete mít?“

„Mysleli jsme, že s námi odplujete tam, kde budeme z vlivu Kruhu i Timorie, pomůžete nám postavit nový chrám a možná budete chtít být u znovuvzkříšení Rytířů pentagramu. Pokud nechcete, nebudeme vás nutit. Jen nezapomínejte na svoji minulost! Jako otroci nemáte naději v civilizaci přežít. Každý člověk, který má z kněžích strach, vás udá dřív, než stačíte pronést nejkratší modlitbu. Jak dlouho budete žít, když se vrátíte?“

Otroci se po sobě podívali. Teď před nimi stála životní šance. Buď se vrátit na pevninu, kde budou riskovat krk mezi špehy koruny, nebo odejít do neznáma, ale s šancí na klidný život, i když uprostřed divočiny plné draků. Ta se dala zkrotit i svým způsobem ovládnout, na rozdíl od poskoků Timorie ne.

„Smím vědět, kam máte namířeno? Takhle daleko na východ se ještě nikdo nevydal. A ty, kteří co se o to pokusili, už nikdy nikdo

neviděl,“ prohodil jednouchý námořník. „Abych se přiznal, dám raději přednost divočině před mučírnou.“

Donarova tvář se rozzářila v radostném úsměvu. Svět přece jen není tak zlý, jak si po Titanu myslel. I když to před nikým nedával najevo, spolu se zřícením chrámu se mu zhroutil celý svět. Teď znovu našel smysl života. Svět už neviděl jako klubko zmítajících se hadů, kteří uštknou každého, kdo se k němu přiblíží.

„To je tvůj názor, Bateigu. A co ostatní? Jakou cestu si zvolíte? Je čas vysadit nespokojence, aby se mohli protloukat životem sami. Jakmile mineme Velkou proláklinu, bude na nářky pozdě.“

Dav otroků se zavlnil a po palubě se rozeznělo stakato hlasů. Donar s Farinem poodešli k zadnímu vazu, aby je nerušili. Tohle byla věc, kterou si museli rozhodnout sami. Vždyť šlo o jejich životy. Rytíři pentagramu neměli právo o nich rozhodovat. Každý má právo naložit se svým životem podle svého.

Otroci se dohadovali až do brzkého rána, kdy se k Donarovi a Farinovi vrátil Bateig. V dlaních žmoulal kus zkrvavené látky, pod okem měl zarudlou podlitinu. Výměna názorů nejspíš neprobíhala podle jeho představ.

„Dohodli jste se?“ otočil se na námořníka Farin.

I on se od ztráty domova změnil. Jeho dříve jasné oči potemněly, na čele mu vyrazily první vrásky, vlasy prošedivěly. Také v jeho chování se změnilo. Už to nebyl ten poddajný, zatrpklý člověk, jakého Donar znával. S postupem času se z něj stával svobodnější, ale hlavně sebevědomější člověk, který šel za svým cílem.

„Ne tak docela,“ utrousil Bateig, „ne všichni jsou toho názoru, že bychom měli vzít nohy na ramena. Někteří se chtějí vrátit k rodinám.“

„Vždyť žádné nemají.“

„To jsem taky říkal,“ povzdechl si, „a podívejte, jak jsem dopad. Kdepak, s těmi nikdo nehne.“

„S Donarem nechceme nikoho nutit, aby s námi šel proti vlastní vůli. Pobřeží je odtud vzdálené, co bys kamenem dohodil. Když po tom tak touží, dopřejeme jim tu laskavost a vysadíme je.“

„Jen tak? Bez prostředků?“

„V podpalubí je zbrojnice. Každý dostane zbraň a trochou jídla. Víc pro ně nemůžeme udělat. Kolik jich je?“

„Dvanáct.“

„Postaráš se o ně, kapitáne? Jste jeden z nich. Od nás by to mohli chápat, jako kdybychom je vyháněli.“

To ráno přirazila k pobřeží pramice s nesourodou skupinkou lidí. Každému se u pasu houpal meč, někteří měli dokonce i luky. Žádný z otroků, který zůstal na palubě pentéry, jim to neměl za zlé. I oni slyšeli o dracích žijících za Proláklinou, i oni měli strach, ale větší hrůzu měli ze špehů císaře a kněží Kruhu smrti. Zatímco zvířata zabíjejí rychle, tihle ďáblové si smrt vychutnávají. Pro ně to není nic jiného než zábava.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Thall si v mysli srovnával zážitky posledních dnů. Nejvýrazněji se mu však vracely rysy mladíkovi tváře. Jmenoval se baron d'Albert. Zdálo se mu, že ho zná už celá léta, nedokázal si však vybavit, kdy se s ním setkal. Ale přesto k němu měl důvěru, jakou pociťoval jen k jedinému muži – k Učiteli.

I přes velké bolesti vstal z lůžka, vyšel na terasu a posadil se do proutěného křesla.

Před sebou měl široké údolí chráněné ze všech stran neprostupnými horami se stezkami, které znali pouze zdejší horalé. Obyvatelé tohoto kousku země obdělávali svá políčka s pečlivostí lidí závislých na tom, co sami vypěstují. Z komínů desítek stavení stoupaly obláčky dýmu, napravo od d'Albertova příbytku šuměl vodopád. Nikde však neviděl ostražitost ani zmatek světa za hřebeny. Naopak, tady panovala pohoda, klid a mír. Tihle lidé museli být přesvědčeni, že jsou v naprostém bezpečí.

Baron d'Albert se objevil až navečer. Přišel s úsměvem. Za šňůrou, kterou nosil místo opasku, měl zastrčený zažloutlý svitek kůže.

„Představoval jsem si tě trochu jinak. Muž, který mi o tobě vyprávěl, mluvil o člověku nezlomné vůle s duší poznamenanou násilím a smrtí.“

Thall přivřel víčka, aby skryl překvapení. Co baronova slova znamenala, se mohl jen dohadovat.

„Divíš se? Až si přečteš tenhle svitek, tak pochopíš,“ řekl a podal Thalovi smotek kůže.

Thall ho rozbalil a ustrnul. V záhlaví se v celé své kráse skvělo znamení velkého pentagramu.

Pozdrav z Říše mrtvých, Thalle!

Pokud držíš tento svitek věz, že jsi v bezpečí hluboko v srdci Hraničního pohoří u mého chráněnce barona d'Alberta. Setkal jsem se s ním rok po tvém příchodu k nám, Rytířům pentagramu. Tenkrát byl ještě chlapcem. Tvá přítomnost u něho má svůj význam, který pochopíš až mnohem, mnohem později.

Dobře si zapamatuj obsah těchto řádků. Jsou něco jako má poslední vůle i testament. Povedou tě za posláním, které mou smrtí přešlo na tvá bedra.

Abys uspěl, budeš muset podstoupit dlouhou cestu Jiundem k jezeru Styx, kde na černé skále leží pověstmi opředené město Angkhor. Dnes je středem Kruhu smrti, tím pádem i sídlem samotného velekněze Jusufa.

Znám tě lépe než kdokoli jiný. Proto vím, co cítíš. Tvá duše je rozpolcená, ty sám tápeš mezi povinnostmi vůči Kodexu a lidskou touhou pomstít přátele, kteří našli smrt na ostrově Titanos. Netrap se tím, chlapče. V knize osudu bylo napsáno, že se tak mělo stát.

Tvé první kroky povedou do Údolí smrti. Často jsem ti vyprávěl o Jeskyni meče. Mělo to svůj účel, protože je v ní skryta relikvie nesoucí v sobě nepředstavitelnou moc. Může ji pozvednout jen vyvolený, a tím jsi Ty, Thalle! Využij daru bohů ve prospěch obyčejných lidí tím, že vyvrátíš z kořenů zlo, které nazýváme Kruhem smrti.

Buď na sebe opatrný, synku, jsi poslední nadějí. S tvou smrtí by zemřela i myšlenka Kodexu.

Thall si až nyní s hrůzou uvědomil, že Učitel už dlouho předtím, než Timorie udeřila na chrám, znal tajemství budoucnosti. A přesto se Rytíři pentagramu obětovali, aby přežil jediný z nich. On! To Učitelův duch ho přivedl na pobřeží Tartaru, odkud jeho kroky směřovaly k místu, kde byly zmasakrovány zbytky atrijského vojska. Bylo to dávno, ale jemu to připadalo, jako by se vše odehrálo doslova před pár dny.

„Proč jsi mi neřekl, že jsi Učitele znal?“ zeptal se Thall a otočil se k baronu sedícímu na zděném zábradlí terasy.

„A ty bys mi věřil?“ pousmál se horal. „Všichni tady jsme měli spoustu práce s přípravou slavnosti Slunovratu. Byl bych rád, kdybys i ty přijal pozvání. Pokud ti to zranění dovolí, samozřejmě.“

„Přijdu rád. Jak ses s ním vlastně setkal?“

„S Učitelem?“

Thall přikývl.

„Co se tehdy stalo, zůstane navždy zapsané v mé duši. S otcem a bratrem jsme žili v malé vesničce nedaleko Údolí smrti. Živili jsme se jako průvodci karavan. Dovedeš si představit, jak tvrdý to byl

život. Proto nás otec jednoho po druhém posílal do hor, abychom se s nimi sžili. Musel jsem poznat život v horách, protože v budoucnu na tom závisel můj život. A nejen můj, ale i osud celé karavany.

Při jedné takové výpravě mě zastihla bouře. Provazy vody padaly tak hustě, že nebylo vidět na krok. Oblohu prořezávaly blesky provázené tak silným hromobitím, že se i skály otřásaly. Přiznám bez mučení, že jsem měl strach jako nikdy. Ukryl jsem se pod převisem, ale i tak na mě vítr vrhal jednu vlnu vody za druhou.

Už jsem se začínal loučit se životem, když se objevil. Zahalený v plášti se ke mně sklonil, vysadil na koně a odvezl na tohle místo. Strávili jsme tady několik měsíců, během kterých mě toho spoustu naučil. Znal jsi ho, proto pochopíš, proč jsem se s ním nechtěl rozloučit. Ale nemohl jsem tomu zabránit. Jednou ráno byl pryč, a i když jsem se ho snažil najít, nenarazil jsem na sebemenší stopu jeho přítomnosti.

Domů jsem se vracel s klidným srdcem, jenže ten klid dlouho nevydržel. Nejdřív jsem uviděl k obloze stoupající kotouče dýmu a o chvíli později zaslechl praskot ohně. Celá vesnice byla v jednom plameni. Koho Timořané našli, toho zabili. Nikdo neunikl. Toho, kdo se o to přece jen pokusil, doslova zadupali do země kopyty koní. V životě jsem se nesetkal s takovým násilím a hrubostí. Proč se to stalo, to jsem se dověděl až mnohem později.

Jednou večer přepadl karavanu se zásobami loupeživý rytíř. Timořané si bohužel usmysleli, že lidé z naší vesnice do toho byli zapleteni. A udělali to samé, co s desítkami jiných osad. Pomstili se na bezbranných.

Ještě toho večera jsem se vrátil do hor, abych kolem sebe shromáždil lidi stejného ražení. Zlým osudem pronásledované uprchlíky i zločince, pokud chtěli přistoupit na určitá pravidla. Postupem času se z nás stalo malé společenství žijící samo pro sebe a ukryté zrakům světa. Vybudovali jsme si tady domov, který budeme bránit do poslední kapky krve.“

„A co Timořané? Nepokusili se vás zbavit?“

„Zpočátku nám dali pokoj, jenže pak jejich hlídky začaly napadat méně početné bandy, než je ta naše. A jak už to tak bývá, všechno padlo na hlavy těch, kteří s tím neměli nic společného. Ale soutěsku do údolí našťestí neobjevili, i když se několikrát dostali hodně blízko.“

D'Albert se na chvíli odmlčel, jakoby přemýšlel, jak dál.

„Po čase nám nezbylo nic jiného, než se stát tolik obávanými horaly z Hraničního pohoří, před nimiž se třese celá země.“

„Podle tvého věku odhaduji, že nejsi skutečným baronem. Tím se lidé nestávají ve dvaceti.“

„Hlídky ze soutěsky jednou přivedly vyhladovělého muže. Postarali jsme se o něho a on se nám za to odvděčil posilou v podobě skupiny žoldáků. Jenže se přepočítali. Mezi námi totiž žila stařena, která byla svědkem toho, jak přepadli vojenskou karavanu. Byla to právě ta, díky které vyhladili moji vesnici. Tajemné jsou cesty osudu, nemyslíš?

Moji lidé byli zpočátku klidní. Ten muž samozřejmě všechno popíral, ale nakonec přiznal barvu. A to byl konec jeho družiny. A protože to byl baron, začali tak říkat i mně.“ Baron d’Albert vyskočil, jakoby si vzpomněl, že ještě musí zařídit něco neodkladného.

„Omluv mě,“ řekl a zmizel za dveřmi.

Ještě v noci Thalla probudilo dunění bubnů, hlahol píšťal, trubení rohů a trub. Rozespale se posadil, aby po chvilce vyšel na terasu. To, co z ní uviděl, ho doslova přikovalo k zemi.

Téměř celé údolí bylo v jednom plameni. Všude hořely ohně s pečeněmi na rožních, oblohu křížovaly šípky omotané hořící slámou, před sruby stály koše přeplněné ovocem, na lavicích džbány s medovinou, vodou a vínem. A mezi tím vším se veselili a tančili lidé barona d’Alberta.

Rychle se vrátil do místnosti, chvatně se oblékl a vyšel na potměšlou chodbu. Hned za dveřmi narazil do podivného mužika. Nohy měl navlečené do nepředstavitelně širokých nohavic, paže mu halila rudá halena, na hlavě měl posazenou plstěnou hučku, jejíž původ se raději neodvažoval uhádnout, o barvě ani nemluvě. Nejvíce ho však upoutaly jeho oči. Byly pichlavé a lstivé, nevěstily nic dobrého. Thall se tiše podívil nad d’Albertovou shovívavostí. On sám by takového člověka ve své blízkosti nesnesl déle, než bylo nutné.

„Buďte pozdraven, pane. Jmenuji se Dalbo. Baron mě požádal, abych vám byl po ruce,“ oslovil Thalla.

„Čekáš dlouho?“

„Ne. Věděl jsem, že vás hluk z údolí probudí. Jakmile zazněly první zvuky lesního rohu, spěchal jsem za vámi.“

„Dobře. Pojd’me tedy, ať z té oslavy taky něco máme.“

Když procházeli pevností, Thall měl možnost si ji prohlédnout

podrobněji. I když její stěny byly většinou z kamene, nepřipadala mu jako jiné tvrze. Zatímco tamty byly postavené tak, aby dobře sloužily svému účelu, d'Albert si dal dost práce s tím, aby život uvnitř byl co možná nejpříjemnější. A celkem se mu to podařilo.

„Zajímá vás pevnost?“ vyrušil ho sluha.

„Tak trochu. Museli jste se pořádně nadřít, než se to podařilo dát dohromady.“

„Trvalo nám víc jak rok, než dostala současnou podobu. Třeba hradby. Potřebovali jsme celých šest měsíců, aby mohly plnit svou funkci, a další měsíc trvalo vyhloubení příkopu,“ ukázal na mohutné sídlo, sotva překročili padací most.

Stáli pod stěnou vybudovanou z pečlivě opracovaných, na sebe kladených kvádrů dlouhých patnáct a vysokých deset loktů. Thall si vůbec nedovedl představit, jak velkou sílu musely vynaložit lidské paže, aby je usadily na správné místo.

„Vodu přivádíte od vodopádu?“

„Baron nechal vysekat kamenná koryta. Aby v zimě nezamrzala, položili je asi sáh a půl pod zem, zakryli kamennou deskou a potom zahrabali. Stejně ji i odvádíme.“

Během hovoru došli k prvním chýším. Jejich obyvatelé je hlasitě zdravili, nabízeli jídlo, pití a radostně se rozhovořili o všem možném, jen aby zkrátili čas scházející do rozednění.

Sotva slunce ukázalo svou zlatavou tvář a ohřálo studenou zem, muži se, za hlasitého povzbuzování žen i dětí, pustili do měření sil. Na pláni proti sobě stanuli zápasníci, vrhači oštěpů i bojovníci s holemi.

Thall jen mlčky přihlížel. Tu zastavil u vrhačů nožů, o pár kroků dál měl příležitost porovnat, kdo je silnější. Pak ho upoutal hlouček lidí křičících jako na lesy. S Dalbem v těsném závěsu se protáhl úzkou mezerou, aby zjistil, co horaly tak rozveselilo.

V hlíně byl vyznačený čtverec, v němž supěla dvojice mužů zaklesnutá rameny. V obličejích byli zrudlí námahou, svaly se jim chvěly, žíly vystoupily. Thalovi se chvílemi zdálo, že dokonce vidí, jak jimi protéká krev.

„Tento zvyk k nám přinesli Tartarosané,“ naklonil se k Thalovi sluha. Musel zvýšit hlas, aby ho Thall vůbec slyšel. „Zápasníci se přetlačují tak dlouho, dokud se jeden z nich nedostane ven ze čtverce. Žil mezi námi člověk, kterého nikdo neporazil.“

„Žil?“

„Budou to dva měsíce, co se zřítíl ze skály. Musela to být nehoda,

jinak si to nikdo z nás nedovedl představit. Nechceš si to zkusit?“

„Proč ne? Noha mě už nebolí, tak proč nevyzkoušet, co snese. Jaká jsou pravidla?“

„Žádné kopání ani údery pěstí. Jinak je dovolené vše. Prohrává ten, kdo se ocitne mimo čtverec, nebo kdo prolíje soupeřovu krev. Ale musíme počkat, vítěz má právo volby protivníka. Ostatně, myslím si, že to už nebude dlouho trvat.“

Dalbo měl pravdu. Zápasník s širokými rameny se prohnul v pase, čímž se zbavil drtivého sevření protivníka. Ten ztratil nenadálou změnou situace na okamžik rovnováhu, zavrával, ale stále se udržel na nohou. Jenže i tak malý okamžik stačil, aby ho soupeř sevřel v pase a bez námahy vynesl za hranici arény.

Horalé propukli v radostný křik a z ruky do ruky šly prohrané sázky, jejichž bývalí majitelé se mračili na celý svět. Poražený se však usmíval, jakoby pro něho byla čest prohrát právě s tímto protivníkem.

„Kde ses potloukal tak dlouho, Dalbo, že jsem tě ještě dnes neviděl?“ přistoupil ke sluhovi a Thallovi vítěz. „Ty musíš být ten, který si to chtěl rozdat s celou timorskou hlídkou. Všechna čest, ale bylo to šílenství. Měl jsi štěstí, že d’Albert byl kousek odtamtud,“ zazubil se horal. „Vítej mezi námi, příteli. Jmenuji se Thammur.“

„Mě říkají Thall.“

„Baronův host by se s tebou rád utkal,“ prohodil jako nic Dalbo a v očích mu zaplály plamínky vzrušení.

„Jsem ti k službám. Ale tenhle způsob boje je nezáživný. Mnohem radši mám poctivé střetnutí na pěstí. Při něm se ukáže, co našinec opravdu umí.“

„Moje řeč,“ souhlasil Thall, „ale slyšel jsem, že pravidla něco podobného nedovolují.“

„S tím bych si hlavu nelámal. Pravidla jsou od toho, aby se porušovala. Jestli se dohodneme, že je necháme stranou, tak je necháme stranou. Takže? Jak se rozhodneš?“

Thall se na horala zadíval mnohem pozorněji. Sedm stop vysoká postava se svaly silnými jako pletence lan, ruce připomínající lopaty, široká ramena. V očích měl výraz, jaký mívají hospodští rváči, kteří nejdou pro ránu daleko. Jenže svalnatci jako Thammur ztrácejí na úkor své mohutnosti obratnost. A právě toho chtěl Thall využít.

„Dokud se jeden z nás neudrží na nohách?“ zeptal se.

„Hmm. Spíš jsem myslel, dokud se někdo z nás nevzdá. Když nad

tím přemýšlím, vyjde to nastejno. Nebudu tě šetřit, Thalle, na tom nic nezmění ani zraněná noha. Ostatně, nevypadáš na to, že bys měl ještě včera vykrváčet.“

„Nějakou tu ránu vydržím.“

Co se dělo pak, překvapilo i Thammura. Za celý svůj pohnutý život se nesetkal s takovým nadšením. Obyvatelé malého údolíčka se nahrnuli kolem zápasníků, jakoby to měl být jejich poslední boj. A možná, že k tomu nebude daleko, vždyť cizinec, jak Thalla nazývali, Thammura neznal a nemohl se mu rovnat ani silou. Proto nebylo divu, že většina sázejících věřila Thammurovi a ne muži, o kterém nic nevěděli.

„Ale nejdřív odlož tuhleto věcičku,“ přitočil se k Thalovi Thammur a ukázal na rukojeť dýky vyčnívající za opaskem.

„Když chceš.“

Thall se otočil k Dalbovi, aby mu podal spíš nožík než dýku, který se nehodil k ničemu jinému, než k loupání ovoce.

Ve chvíli, kdy se otáčel zpět k horalovi, ucítil na krku sevření ocelových prstů, které s ním trhly stranou. Zapotácel se a ohnal se po protivníkovi rukou, aby ho popadl. Jenže Thammur mu ji sevřel a zápasnickým chvatem zkroutil za zády. Pak jím hrubě smýkl, až Thall ztratil rovnováhu a natáhl se na zem. Hned však vyskočil a rozzlobeně zamířil k naparujícímu se soupeři, který opět zaujal zápasnický postoj.

„To nebylo moc sportovní. Ale tentokrát mě nepřipraveného nezastihneš,“ zavrčel Thall.

Jeho slova provázely veselé výkřiky kolem stojících horalů.

„Tak pojd'! Ukaž, co umíš!“ dráždil Thalla Thammur.

Thall po něm s ohromující rychlostí skočil. Raněná noha ho však zklamala, takže útok neměl kýžený výsledek. Dosáhl jen toho, že mu prsty sjely po horalově krku. Druhý zápasník se sklonil a celou vahou svého těla nabral Thalla přímo do žaludku. Thall se opět skácel na zem. Thammur se jen posunul stranou, aby stál k soupeři čelem.

Thall se neobtěžoval vstát. S rychlostí pantera vyrazil po všech čtyřech, rukama chytil soupeře za kolena, zabral a škubl na stranu.

Thammur zavrával. Thall toho pohotově využil, zachytil ho ramenem a vyhodil do vzduchu. Potom se bleskurychle otočil, vyzdvihl zmítajícího se Thammura nad hlavu a mrštil jím o zem. Zápasník dopadl, až to zadunělo, a z hrdla mu vyšlo táhlé zachroptění.

Dav kolem ztichl ohromením. S tak rychlým zvratem nikdo z přihlížejících nepočítal.

„Jste první, komu se podařilo Thammura porazit. Právem si zasloužíte naši úctu,“ řekl Dalbo, přistoupil k Thallovi a podal mu pravici. V ten samý okamžik propuklo údolí v radostný jásot.

O kus dál Thalla zaujali lukostřelci. Hlavně jeden z nich, v porovnání s ostatními ještě chlapec, ovládal luk přímo mistrovsky. Jeho urostlá postava, široká ramena a svaly chvějící se vzrušením vzbuzovaly respekt už od pohledu. Kdo by se s ním i přes jeho mladý věk pustil do křížku, musel počítat s dlouhým a namáhavým bojem.

„Vsadím se, že ho neporazíš,“ zatahal Thalla za rukáv muž v nejlepších letech.

„O co?“ zeptal se z nedávného zápasu ještě zadýchaný Thall.

„O zlaták?“ zazubil se stařec.

„Proč ne.“

Zpráva o sázce se rozlétna údolím rychlostí blesku. Každý spěchal, aby byl k soupeřící dvojici co nejbližší, aby viděl víc než ostatní. Když se dověděli, že Thammurův přemožitel přijal výzvu změřit se v umění střelby, oči všech zazářily vzrušením.

„Kolik šípů?“ ptal se sebejistě mladík.

„Tři?“

„Nemám nic proti. Ten druhý musí být stejně dobrý nebo lepší, jinak prohrál. Taková jsou pravidla.“

„Pane, pane,“ zatahal Thalla za rukáv Dalbo, „nedělejte to. Irida nedokázal porazit ani baron. A to je nějaký střelec.“

„Neměj strach a raději mi sežeň pořádný luk,“ zašklebil se mladý Rytíř.

Své povinnosti plnil skutečně svědomitě, to musel uznat. Na Thalla však Dalbova starost o jeho spokojenost působila až křečovitě, hlavně když v Thammurově případě nic nenamítal. Že by ho nějakým způsobem testoval? Od začátku mu nedůvěřoval. Nemohl se zbavit pocitu, že v jeho chování je něco zákeřného, před čím se musí mít na pozoru.

„Jak si přejete,“ rezignoval mužik a odběhl, aby splnil Thallovo přání.

Los určil, že jako první bude střílet Irid. Hrot jeho šípu se zarazil na hranici rudého kruhu středu terče. Thall poslal šíp vedle něj.

„Dobrá rána,“ pochvaloval Thallovo umění mladík.

I přesto o vítězi nikdo z přihlížejících nepochyboval.

Irid se postavil k čáře vyryté v zemi a rychle po sobě vypustil zbývající dva šípy. Oba se zaryly do rudého kotouče terče.

Thall pozvedl luk, zamířil a poslal šíp do stejného místa jako horal. Jen na opačnou stranu středu. Třetí následoval příkladu druhého.

„Nerozhodně neberu za výsledek!“ rozčiloval se Iridův otec, když uviděl rozmístění šípů v cíli. Nechybělo mnoho a vrhl by se na muže třímajícího zlaťáky, aby mu je vyrval z rukou. Zastavila ho jen Iridova duchapřítomnost. Nevybíravě svého otce chytil za rameno a strhl zpět.

„Otče! D’Albertův host dokázal, že si své peníze zaslouží.“

„Jeden z vás musí zvítězit,“ trval na svém stařec.

„Tak dost,“ ukončil roztržku doposud mlčky přihlížející baron, „dejte každému šíp a na větev támhle toho stromu zavěste džbán naplněný vodou,“ ukázal na smrk s větvemi nízko nad zemí. „Kdo ho rozbije, tomu připadne výhra.“

„A pokud se tak nestane ani tentokrát?“

„Dostanete zpět svou sázku, abyste se mohli rozejít v klidu a míru. Má proti tomu někdo něco?“ otočil se k davu. Odpovědi bylo ticho.

Oba se znovu postavili k na zemi vyryté čáře. Iridův šíp proletěl palec od hliněné nádoby, Thallův se lehce oťel o provaz, za který byla nádoba zavěšena.

„Peníze patří vám,“ řekl mladík a se zlaťákem v dlani přistoupil k Thallovi. Thall ho však pokynutím odmítl.

„Proč? Nikdo nevyhrál.“

„Byl jste lepší.“

„Podmínkou bylo rozbití džbánu. Jestli mě oči neklamou, je celý.“

* * *

Večer se Thall rozhodl strávit stranou všeho hemžení, a protože jediným místem, kterému se všichni horalé vyhýbali, byla malá plošinka u pěníciho se vodopádu, zamířil tam. Potřeboval si promyslet události posledních dnů a testament Učitele. Hlavně to, proč vybrali zrovna jeho, syna důstojníka atrijské armády, aby nesl poselství Rytířů pentagramu. Znal spoustu dobrých lidí, kteří by se k tomuto úkolu hodili lépe.

Když procházel kolem jedné z chatrčí, pootevřenými okenicemi

zaslechl Dalbův vzrušený hlas. „Slyšel jsem to na vlastní uši! Mluvili o jeskyni v Údolí smrti s pokladem nebo něčím podobným. Jenže budeme muset počkat, až se mu zahojí rány, aby se mohl vydat na cestu a hezky nás k ní zavést.“

„Šel bych tam hned a vyfouknul mu ho přímo pod nosem,“ odpovídal mu štiplavý, mírně nachraptělý hlas.

„Jo. Jenže to má malý háček. Nevíme, kde jeskyni najít. To ví jenom Thall. Neřekl to dokonce ani d'Albertovi. A to se považují za přátele.“

„Nechal bych jeskyni jeskyní a zabil ho. Potom, jak se se mnou vypořádal, si nic jiného nezaslouží,“ odporoval jiný muž. Nebyl to nikdo jiný než Thammur.

Thall dál neposлуoval. I když by se na Sorose s Thammurem nejraději vrhl a dal jim pořádný výprask, zraněná noha ho po celodenní námaze přece jen bolela a bránila mu v pohybu. Navíc proti němu stáli muži, kteří se uměli ohánět zbraněmi jako břitvou na holení.

Prozatím nad tím mávl rukou. Stačilo, že o jejich plánu věděl. Když si dá pozor, nic se nestane.

Pomalu zamířil k vodopádu.

Uvelebil se na kamenné židli, kolem které bylo do kruhu rozestaveno jedenáct stejně velkých kamenů, a zaposlouchal se do hukotu padající vody.

Seděl jen chvíli, když ho něco přinutilo vstát a zadívat se do závoje mlhy u paty vodopádu. Chvíli se mu zdálo, jakoby zahlédl mladou ženou v bílé tóze. Dlouhé plavé vlasy jí sahaly k pasu, blankytně modré oči se na něho usmívaly, jako by ho znaly od narození. Vznešeným pohybem jemné ručky Thallovi pokynula k soutěsce vedoucí ven z údolí.

Její přítomnost Thalla nijak nepřekvapila, protože se s ní setkal už několikrát. Pokaždé vedla jeho kroky správnou cestou. Dokonce ho její zjevení několikrát varovalo před nebezpečím, ze kterého nemusel vyjít se zdravou kůží.

„Uklidňuje tě zvuk vodopádu?“ vyrušil ho za ním stojící baron.

Thall se vzpamatoval a otočil k němu hlavu. Vůbec si nevšiml, že přicházel. To se mu nestávalo často. Ať to byl člověk nebo zvíře, pokaždé jeho přítomnost vycítil, ale tentokrát ne. Že by v tom byla ta žena?

„Vývolává vzpomínky na Učitele. Celé hodiny jsem s ním

proseděl v malé místnůstce za podobným vodopádem. To byl ještě naživu, chrám stál a Rytíři pentagramu žili stranou všech. Komu jsme překáželi, že nás zničil? Timorský císař na to nepřišel sám. A Kruh smrti? Je příliš mocný na to, aby se zabýval hrstkou ubohých rytířů.“

„Co když se to mělo stát? Co když je tvým osudem zničit právě Kruh smrti a s ním i císařství?“

„Možná. V každém případě odtud zítra odjíždím.“

„Svitek?“

„Ne tak docela,“ odpověděl trochu nespokojený Thall. Nijak se mu nechtělo svěřovat se baronovi se svými starostmi. „Musí stačit, když ti řeknu, že mi Učitel dal před smrtí ještě jednu radu. Musím do Údolí smrti splnit jeho přání.“

„Tak to máme společnou cestu, protože většina mužů vyjíždí proti timorské pevnosti. Vojáci totiž nenechají projít jedinou karavanu, dokud jim neodvede polovinu zboží nebo utržených peněz. Ani nepočítám, kolik tímto císařským nařízením postižených karavan jsem zachránil. Spíš riskovaly přechod hor po neznámých stezkách, než by podporovaly místokrále, který je stejně Timořan. Tvoje vědomosti by nám přišly vhod.“

„Kdy chcete vyjet?“

„O půlnoci. Takže se k nám přidáš?“

„Jistě. Taký s nimi mám nevyřízené účty!“

„To jsem rád. Seznámím tě s velitelem oddílu. Rád bych jel sám, jenže se odtud díky Dalbovi nedostanu. To víš, spory uprostřed tak malé komunity je lepší řešit na místě. Lehce by mohly přerůst ve vzpouru.“

Thall se na podrobnosti nevyptával. Dobře věděl, jak jsou horalé citliví vůči vlastním problémům. Jen mu na paměti vytanul rozhovor, který vyslechl.

D'Albert ho zavedl do tvrze, kde na ně čekala směsice pestře oblečených mužů. Zašedlé zdi ještě víc podtrhovaly tísnivou náladu, která mezi nimi vládla. Doslova před okamžikem viděl mnohé z nich veselit se v kruhu blízkých, ale teď měli ve tvářích vepsané obavy z budoucnosti. Co se stane s jejich rodinami, pokud zemřou? Nikdo z horalů však na sobě nedal znát, že by raději zůstal v bezpečí údolí. To bylo něco, co Thall znal z vlastní zkušenosti. Hraniční pohoří bylo jejich území! Čest jim velela potrestat Timořany za zmařené životy, které nedokázali zachránit.

Podlahu v sále tvořila mozaika vyobrazením noční oblohy, podél

stěn stály prázdné stojany na zbraně, na skobách zaražených ve zdi viselo několik mečů, v rohu dokonce pár bičů.

„Je všechno připraveno?“ promluvil k nim d'Albert.

„Nepochybuje,“ zašklebil se muž s tmavou pletí, rezavými vlasy a modrýma očima.

Rytíř pentagramu při pohledu na horala ztuhl. Nemohl se zbavit pocitu, že se s ním už někdy setkal.

„Zvědové?“

„Vyjeli asi před hodinou,“ odpověděl horal a po očku si nepřestával Thalla prohlížel. I na něm bylo znát, že je mu povědomý.

„Tohle je Thall. Pojede s vámi, aby taky přiložil ruku k dílu.“

„Dá se mu věřit?“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale nějaký čas nás učil stejný člověk. Jestli mu důvěřoval on, věřím mu i já.“

„Když je to tak, budeme mu věřit všichni. Říkají mi Krato. Kdysi jsem byl důstojníkem atrijské armády.“

Pevně si stiskli ruce.

„Jaká jednotka?“

„Pluk hraběte d'Ardagh.“

„Stateční a odvážní muži. Škoda smrti mnoha z nich.“

„Znal jste nás?“ divil se hromotluk.

„Pravda, tehdy jsem byl spíš chlapec, ale válku jsem zažil na vlastní kůži. Sloužil jsem v královské gardě. Za povstání jste nám pomáhali ovládnout Anšar, jenže potom vás poslali na západní hranici. O rok později se přes vaše postavení převalily timorské legie. Mluvím-li o štěstí, že někdo přežil, tak nejsem daleko od pravdy.“

„Smutná doba. Dobré na ní bylo jen upřímné přátelství,“ povzdychl si Krato a na chvíli se zdálo, že se mu po krvavé řeži, ryku bitevního pole a životu ve vojenských leženích stýská.

„Údolí smrti je odtud vzdálené...?“

„Do rána budeme v Údolí zajíců, které je nedaleko. V něm se ukryjeme, dokud nenastane tma. Pak přijde naše chvíle. Atrijské čepele opět zrudnou krví nepřátel.“

„Máte plán, jak útok provést?“

„No. Ze všeho nejdřív pevnost obklíčíme, abychom Timořanům zabránili v útěku. Ostatně, nemyslím si, že se o něco podobného pokusí. Za palisádami se budou cítit v naprostém bezpečí.“

„Jak je hodláte z pevnosti dostat?“

„Zapálíme ji.“

Thall musel nad Kratovou jistotou uznale potřást hlavou. Tenhle muž si nezdar nepřipouštěl. Málokterý člověk si byl jistý sám sebou v zemi, v níž vládli cizinci, v zemi, v níž vládl měsíc naditý zlatem a v níž slovo Atrijčana nemělo proti slovu Timořana cenu ani zlámané grešle.

O půlnoci údolí opět ožilo. Tentokrát se v ovzduší nevznášelo veselí, ale obavy a strach z blízkého střetnutí, z něhož se nemuseli vrátit. Hlavně na ženách byla znát obava o osud jejich milovaných dětí a manželů.

Thall se vyhoupl do sedla a Krato se svými lidmi následovali jeho příkladu. Mezerou mezi ozbrojenci projeli do čela houfu, soutěskami do údolíček, strží a soutěsek Hraničního pohoří. V otevřené krajině by takové množství horalů neuniklo pozornosti timorských hlídek. Toho se horalé museli za každou cenu vyvarovat, protože jinak by Timořané proti nim poslali jízdu. Ve střetnutí s legionáři, kteří prošli nejedním ohněm bitev, by lehce vyzbrojení obyvatelé hor neměli šanci. Tito lidé však naštěstí znali hory jako vlastní boty. Věděli o steskách, po nichž se už dlouhá léta nikdo nepouštěl z obavy o zdraví, na mnoha místech měli dokonale zamaskované pěšiny, které jim ušetřily tak drahocenný čas.

V Údolí zajíců se objevili za prvních slunečních paprsků. Stovky jeskyní jim poskytly úkryt, kameny poseté dno zakrylo stopy lidí i koní. Muži i se zvířaty zmizeli v jeskyních; nezůstalo po nich nic než pár obrácených kamenů a hlídky na kraji údolí.

„Údolí smrti je za touhle stěnou,“ pronesl na Thallovu adresu Krato.

„Budeš se divit, ale já to vím. Tam nahoře nechal velitel atrijské posádky vytvořit plošinu. Jestli má d’Albert pravdu a Timořané si postavili pevnost na stejném místě, jako kdysi Atrije, plošina by měla být nad ní. Pokud ji vojáci neobjevili, máme vyhráno, jestli ano, měli bychom každou chvíli očekávat útok. Pokud si dobře vzpomínám, vytahovali jsme tam sudy se smolou a ještě něčím, čemu se říkalo Pertova kapalina. Hoří dokonce i na vodě. Jenom díky ní jsme tenkrát vydrželi tak dlouho.“

Při vzpomínce nad křikem plameny stravovaných Timořanů měl pocit zadostiučení. Vždyť v bitvě v Údolí smrti zemřeli za každého mrtvého Atrijčana dva Timořané. I tak to však nestačilo a nekonečná záplava valící se na jejich pozice znamenala jejich zánik.

„Zajímalo by mě, co se na druhé straně děje. Jestli o nás v pevnosti

vědí, nedostaneme se odtud živí. Zvědové se ještě nevrátili. Mám strach, aby je nepochytali.“

„Vybral jsi nejlepší z nejlepších, ne,“ ujistil Krata Thall. „Musíš věřit, že by nic neprozradili. Už kvůli ostatním ne. Ted' mě něco napadlo. Pokusím se vyšplhat nahoru a rozhlédnout se tam. Když nic jiného, získáme alespoň jistotu, přinejhorším čas připravit se.“

Rytíř pentagramu se otočil ke skalní stěně plné výstupků, kořenů a trsů trávy. Pohledem hledal nejschůdnější cestu a našel ji. Pro člověka, který dokázal přežít v Titanoských horách plných skal, nebude problém dostat se nahoru.

Z ramen si sundal plášť, řemen s mečem upevnil na záda a za opasek pověsil lano.

Po značné námaze se dostal těsně pod převis, u jehož okraje rostl hustý pás křovisek. Nikde se neozval zvuk odhalující přítomnost lidí nebo zvířat.

Tiše rozhrnul větve. Díval se na zpustošený tábor s několika rozpadlými chatrčemi. Nikde neviděl náznak toho, že by sem od bitvy vstoupila lidská noha.

Ani se mu nechtělo věřit, jak namyšlení Timořané byli. Postavit pevnost u skály, aniž by se podíval, jaká překvapení se na ní skrývají, může jen velice sebevědomý velitel nebo naprostý blázen. Čas, kdy se jim jeho víra v neporazitelnost měla vymstít, se blížil milovými kroky.

Překulil se přes okraj a s mečem v ruce se přiblížil k nejbližší chatrči. Na zemi se válely střepy džbánek, slamníky a dokonce i cáry šatů. I tu nejmenší věc pokrýval nános prachu a pavučiny.

Kolik dní a nocí tady jen strávil, aby bděl nad bezpečím posádky?

Nečekal, až nahoru vyšplhají první Kratovi muži, ale pustil se po zarostlé pěšině na opačnou stranu hřebenu. Aniž zaváhal, nahlédl přes sráz a zazubil se. Když k němu došel Krato, pokynem hlavy ho vyzval, aby se podíval dolů.

Přilepená ke skála se tam tyčila polokruhová palisáda ze špičatých kůlů. Mezi roubenými domky znuděně přecházely skupinky vojáků a v několika ohradách pobíhali koně. Brána byla otevřená dokořán. Kromě dvou hlídek na věžích po stranách brány se nikdo nestaral, co se v okolí pevnosti děje.

„Jsi tady sám?“

„S deseti muži. Nechal jsem je prohledat tábor.“

„Dobře. Zůstanou tady, aby sledovali pohyb v pevnosti. Jestli se ti dole pohnou, budeme o tom vědět.“

Během hovoru se vrátili do tábora. Křoviny byly vysekané, provaz přivázaný k výčnělku skály, přes hranu srázu přehozeno několik příkrývek, aby se lano neprodřelo. Bylo vidět, že horalé nezaháleli. Neopatrnost v Hraničním pohoří, a vůbec ve všech horách, znamenala nesnáze, přinejlepším smrt.

„Jak se jmenuješ?“ obrátil se k jednomu z nich Thall.

„Suvid, pane.“

Jakmile promluvil, Thalla zamrazilo. Ten štiplavý hlas už jednou slyšel. V osadě barona d'Aleberta se s Dalbem domlouval, jak ho připravit o odkaz Učitele.

Bude si na něho muset dát pozor, a pokud to bude možné, držet si ho co nejdál od těla. Vhodná příležitost se mu právě naskytla. Tím, že ho nechá zde, bude vědět, kde je, navíc se mu nedostane do zad, aby mu vrazil dýku do těla. Dokud je nedovede k Jeskyni meče, je v bezpečí, ale pak? Bude se s nimi muset utkat, nebo se mu podaří uniknout, aniž by musel prolít kapku krve?

„Zůstaneš tady na stráži. Budete sledovat pevnost, a abychom neztráceli čas, připevníte k sudům zápalné šňůry. Po setmění s Kratem obklíčíte pevnost a vy na smluvené znamení svrhnete polovinu sudů na Timořany. Rozuměls!?“

„Jistě, pane,“ odpověděl Suvid.

Prsa se mu dmula hrdostí, černé oči planuly důvěrou. Jenže v nich bylo ještě něco. Byla to nenasytná touha po bohatství.

Údolí smrti tvoří jedinou bezpečnou spojnici mezi Timorií okupovaným územím Atrie a Tartarem. Samotné údolí tvoří desítky kotlů, většinou zarostlých hustým lesem, ve kterých našla úkryt mnohá lesní zvěř, díky čemuž zde králové zakládali osady, jež obvykle žily z obchodu mezi těmito dvěma královstvími. To vše se s příchodem timorských legií změnilo. Vesnice byly vypálené, jejich obyvatelé pod tlakem vojska raději odešli, než by riskovali život na úpatí Hraničního pohoří.

Dnes tudy procházely jediné obchodní karavany, ale i ty doprovázely silné vojenské oddíly. Strach, který mezi obchodníky budili d'Albertovi horalé, byl příliš velký, než aby se vystavovali přepadení, někdy i ztrátě majetku. To raději zaplatili poplatek, aby mohli projít údolím. Ovšem skutečnost byla taková, že d'Albertovi

lidé přepadali pouze timorské obchodníky, a i tehdy se snažili ušetřit co nejvíce životů.

Když vyjeli, všude panovala hluboká tma. V místě, v němž se Údolí smrti rozevírá do plání Tartaru, se Thall oddělil od hlavního voje. Byl přece jen jediný, kdo zde znal každý kout země, každé zákoutí, on jediný věděl, že každá píď země je skropená krví.

V doprovodu Irida se od stromu ke stromu blížil k palisádám pevnosti. Stále se nemohl zbavit pocitu, že ho něco nebo někdo sleduje a on tomu nedokáže zabránit. Proto se co chvíli zastavoval, aby si ověřil, že jsou skutečně sami.

Od prostranství před pevností ho dělilo nějakých pět set sáhů, když zaslechl zapraskání větvičky. Zvedl paži, čímž dal znamení k zastavení. Napjatě čekali, co se bude dít.

Ani tentokrát ho smysly nezklamaly. Mezi stromy se pohybovaly stínů. Byly dva a mířily přímo proti oddílu horalů. Nesměli dovolit, aby na ně narazili.

„Postarej se o prvního,“ zašeptal k horalovi.

Sám si lehl na zem a odplížil se do noci, zvěd za ním.

Timorská hlídka se k nim přiblížila na pár kroků. Nepočínali si příliš obezřetně. Dupot jejich vojenských bot byl slyšet snad po celém lese.

Thall se příkrčil a se smysly napjatými jako provazy vyčkával na okamžik, kdy projdou kolem. V okamžiku, kdy ho minul první, se vymrštil jako pružina a popadl druhého vojáka za temeno. Nocí zaznělo puknutí, jak mu rozbil lebku o nejbližší strom. Ani Irid nezahálel. Nezdržoval se přemýšlením, jakým způsobem sprovedí Timořana ze světa, a vrazil mu dýku do prsou. Život mu vyprchal z těla dřív, než padl k zemi. Cesta k pevnosti byla volná.

Zvědové vyslaní ještě za denního světla je zavedli přímo před palisády. Nad do hrotů sesekanými kůly se míhaly stíny hlídek, na věžích, které jistily bránu, do noci probleskovaly řeřavé uhlíky.

Horalé kolem pevnosti utvořili prstenec napěchovaný zbraněmi. Po třech krocích zalehli vedle sebe kopiníci, každý čtvrtý zaklekl s lukem připraveným k výstřelu. Thall s Kratem se postavili proti bráně, kde očekávali nejtvrdší boje.

Pak z řady vylétl hořící šíp. Než jeho plamínek stačil pohasnout, nad krajinou se rozezněl táhlý hlas lesního rohu. Jakmile utichl, vzplály nad pevností ohně a dolů začaly padat žhnoucí sudy.

Poplachem probuzení Timořané vběhli přímo do plamenů požírajících vše, co se jim postavilo do cesty. Vyděšení koně, hledající cestu pryč z ohnivého pekla, drtili kosti i lebky vojáků, střechy pokryté zasklou hlinou s chomáči lišejníku vzplály jako papír, roubené zdi se během okamžiku změnilly v neprostupné stěny plamenů.

Protože v odlesku požáru Timořané viděli jen řídkou linii lučištníků, vrhli se vpřed. Touha po krvi jim vlila novou sílu do žil a tvrdý výcvik převládl nad panikou. V sevřených řadách i jednotlivě se vrhli proti odvážlivcům, kteří se opovážili vztáhnout ruce na jejich příbytky a narušit poklidnou službu připomínající spíše odpočinek na plážích Severního oceánu než vojenský život na hranici.

I když se k zemi hroutili po desítkách, postupovali stále blíž a blíž. Thall sledoval, jak se ženou přímo do náruče smrti. I když to byli nepřátelé, kteří před nedávnem zničili vše, co měl rád, pocítil něco jako slitování. Pak jejich útok rozbili hroty kopí. Nad planinou se rozneslo sténání raněných a umírajících.

Horalé s vojáky se do sebe zakousli v boji, v němž ani jedna strana nebrala zajatce.

Thall setřásl ze svého meče bezduché tělo a vrhl se přímo doprostřed nejlítější vřavy. První z Timořanů uskočil s bolestným zavytím a levicí si sevřel pahýl pravé ruky. Další padl k zemi s rozpáraným břichem, třetí zůstal stát s gejzírem krve stříkajícím z bezhlavého těla. Thall krátkým obloukem odrazil stranou čepel poddůstojníkovy meče a špicí vlastní zbraně vyrazil kupředu tak, aby se na ni protivník nabodl. Ten uskočil, takže mu ostří vytrhlo jen velký kus košile.

Rytíř koutkem oka zachytil letný pohyb po pravici. Timořanův meč se zlomil, zatímco Thallovo ostří mu přerazilo několik žeber a rozpáralo břicho. V jednom plynulém pohybu se Rytíř pentagramu sklonil, vyhnul se ostří scimitaru a jeho pravice třímající rukojeť meče vyletěla nahoru, aby útočnicka rozpárala od rozkroku až po hrudní kost. Když mu Thall vytrhl meč z těla, Timořan, snažící se vrátit vyhřezlé vnitřnosti do břicha, padl.

Teprve nyní měl čas se rozhlédnout po bojišti. Plán před pevností, lépe řečeno spáleništěm, připomínala dvě rodiny zápasících mravenců. Vojáci v hnědočerných stejnokrojích timorských legií proti pestře oblečeným obyvatelům hor. Každému kronikáři by nad takovou podívanou poskočilo srdce radostí. Jenže zápasící muži se

tak necítili. Oni museli zabíjet, protože jinak by byli sami zabiti.

Thall nečekal, jak se boj vyvine. Sám moc dobře věděl, že i nepatrnost dokáže změnit i ten nejlepší plán. S mečem nad hlavou se vrhl do klubka zmítajících se těl nakupených v místech, kde byla ještě nedávno brána. Mocným seknutím uťal prvnímu legionáři hlavu a jeho tělo odkopl stranou, aby nepřekáželo. Zleva se proti němu rozběhl legionář se zprohýbaným a od krve zarudlým krunýřem. Vlasy měl rozčuchané, na několika místech spálené žárem.

S hlasitým výkřikem vedl svůj meč v širokém oblouku zprava doleva. Thall mu nastavil do cesty čepel. Musel vynaložit nemalou sílu, aby mu úder nevyrazil zbraň z ruky. Dlaň mu přitom nepříjemně zabrněla. Ale i to stačilo, aby na chvíli ztratil rovnováhu. Toho Timořan využil a vodorovným sekem chtěl Thallovi setnout hlavu.

Thall se sehnul a ve vlasech ucítil zvířený vzduch. Tak blízko mu proletěla ocel nad hlavou.

Timořan, neschopný si připustit neúspěch, už nestačil reagovat na Thallův protiútok. Čepel meče mu zajela pod krunýř, rozpárala mu vnitřnosti a zaklíněná zůstala trčet mezi žebry. Paže mu poklesly, zatímco oči zíraly na muže klečícího před ním.

„On měl být obětí,“ byla poslední legionářova myšlenka.

Thall vyskočil, vykroutil Timořanovi meč z dlaně a nechal ho padnout do trávy.

Hluk boje ustal. Nocí se nesly jen tiché hlasy žijících, sténání raněných, modlitby umírajících. Thall otřel čepel do cáru pláště, který našel pohozený u palisády. Teprve pak se rozhlédl. Pohled na pláň mu dal jasnou odpověď, kdo v tomto střetnutí zvítězil.

Horale se scházeli u doutnajících trosek, ukořistěné zbraně nakládali na vůz, cennosti si nechávali jako zaslouženou kořist. U vozu stál kapitán Krato s nohou ovázanou cárem pláště.

„Jsem rád, že jsi přežil,“ přivítal Thalla přátelsky, ale s tváří zkroucenou bolestí.

„Jak vidím, ty taky. Je to vážné?“

„Malé škrábnutí,“ přešlápl, aby raněné noze ulehčil, „ten timorský pes byl rychlejší, než se zdálo. Nebýt jednoho z našich, už bych na tomhle světě nestrašil,“ dodal a znovu přešlápl a ještě víc se opřel o kopí.

„Kdy odjedete?“ zeptal se ho Thall, zatímco pohledem přejížděl hemžící se horaly. Že by spravedlnost přece jen existovala? Alespoň

dostal zadostiučinění za mrtvé, které tady před pěti lety nechala Atrie.

„Jen co naložíme. Nechci se tady příliš dlouho zdržovat, aby nás nepřekvapila některá z hlídek. I když je nás víc, dokázali by nám nadělat spoustu nepříjemností. V okolí jich je pořád víc než dost. To víš, nebyla to nejmenší pevnost.“

Thall uznal naléhavost Kratova počínání, i když silně pochyboval o tom, že by se našel blázen, který by měl tolik odvahy a napadl je. Hlavně když zničili pevnost s téměř dvěma sty veterány mnoha bitev. To budoucnosti se měli bát, protože místokrál určitě vyšle trestnou výpravu. Běda horalům, kteří mu padnou do rukou živí. Jen se modlil, aby ušetřili vesničany žijící v okolí. Oni s tím neměli nic společného, ale to Timořanům nevadilo. Stalos I. Krutý bude chtít vidět výsledky, bude chtít dostat na šibenici někoho, kdo za šrám na dobré pověsti jeho legií zaplatí. A vůbec mu nebude vadit, když popraví nevinného člověka. Důležité bude, že za smrt jeho vojáků bude někdo pykat!

Jakmile byla kořist naložená, začali v tichosti opouštět místo, kde před lety zemřeli tisíce Atrijčanů a dnes desítky Timořanů.

Thall horaly sledoval s patřičnou úctou. Oni měli sílu vzepřít se útlu, i když věděli, že je čeká bolestivá smrt na mučidlech, v lepším případě na katově špalku. Při způsobu života, jaký vedli, s tím museli počítat.

„Copak ty se nevracíš s námi?“ divil se Krato, když se s ním Thall loučil.

„Byla by to zbytečná ztráta času. D'Albert ví, že má cesta vede jinudy. Kdo ví, možná se někdy zase setkají.“

„V tom případě ti mám předat tenhle list. Možná ti zachrání život, jestli někdy zavítáš do pohoří Iply. Opatruj se, příteli.“

Thall osaměl. Na svitku bylo napsáno pouze jediné slovo – Harún.

Nikdo si nevšiml přízraku plavovlasé ženy vysoko na skále nad troskami pevnosti. Kdyby jí pohlédli do očí, uviděli by v nich něco jako tichou touhu, možná i náznak hrdosti.

* * *

Údolí se mírně rozšiřovalo, až se jeho stěny rozestoupily do širokého kotle se skálou podobnou lví hlavě. Thall si na tohle místo

vzpomínal. Ne nadarmo ho lidé nazývali Lvím kotlem. Ještě za vlády atrijského krále se k nim do Anšaru dostaly zvěsti o lvech, kteří si zvolili tohle údolí za své teritorium. Když se sem stáhly poslední jednotky atrijské armády, aby svedly nerovný boj s timorskými legiemi, nebylo po nich ani stopy. Jediná památka, která po nich zbyla, byl ve skále přírodou vytvořený monument v podobě lví hlavy. Thall silně pochyboval, že by zde nějakí lvi žili. Za celý svůj život neslyšel o lovcí, který by nějakého ulovil.

Právě pod touto skálou se Thall zastavil. Ani na chvíli nezapochoyboval, že Učitel měl na mysli právě tuhle část údolí, o které se zmiňoval v d'Albertově svitku. Jen nevěděl, jak dál. Celé týdny by mohl strávit hledáním jehly v kupce sena a nenašel by nic, natož jeskyni, jejíž vchod byl zamaskovaný tak dokonale, že ji po staletí neobjevili ani nejlepší hledači pokladů. Vůbec si totiž nevzpomínal, že by tady nějaká jeskyně byla, a to prošel údolím doslova krůček po krůčku.

„Jak dál, Učiteli,“ povzdychl si a setřel z čela krůpěj potu, „nikdy jsi nechtěl, abych něco získal zadarmo, pokaždé jsem si musel všechno zasloužit. Proč by to mělo být jinak i po tvé smrti? Ne! Údolí smrti neopustím, dokud nenaplním tvoji vůli!“ vykročil nazdařbůh podél skály.

Neušel ani sto kroků, když ho zamrazilo. Byl to stejný pocit, jaký měl u vodopádu při oslavě slunovratu a pokaždé, když se objevila plavovlasá dívka. S dlaní na jílci meče se rozhlédl. Stála od něho necelých dvacet kroků.

Než ji stačil oslovit, otočila se k němu zády a ztratila se v podrostu. V půdě po ní zůstaly jen nepatrné otisky chodidel. Ani na okamžik nezaváhal. Plný očekávání se vydal za ní.

Stopy ho zavedly k místu, kde stromy přiléhaly těsně ke skále. Jejich koruny byly natolik rozrostlé, že vytvářely jakousi klenbu chránící palouk, výhonky pupenů byly natolik husté, že dolů stěží pronikaly sluneční paprsky, kmeny se zelenaly břečťanem. Mnohem víc ho však zajímala skála, na které měla podle slov Učitele být vytesaná dlaň. Trvalo dobrou půlhodinku, než se mu ji podařilo najít. I když se na ní usadila chvályhodná vrstva mechu, vypadala, jako by ji zrovna dokončily ruce sochaře.

Když ke znamení přiložil ruku, znamení pokleslo a uvedlo do pohybu mechanismus, který otevřel vstup do jeskyně se zeleně

světélkujícími stěnami. Sotva vstoupil, kamenná deska se za ním zavřela. Možná proto, aby zabránila zloději v úniku nebo pro bezpečí samotného návštěvníka. Kdo ví?

Samotnou jeskyni tvořila oblá síň s oltářem proti vchodu, nad nímž byla vytesaná čtyřcípá hvězda. Stejně znamení bylo na zemi i na stropu.

Opatrně, jakoby se bál, přistoupil k oltáři. V mělké prohlubni, uložená na blankytně modré látce, ležela kožená pochva zesílená plátky stříbra a stejně zdobený opasek. Větší pozornost však věnoval vedle ležícímu meči. Vztáhl k němu paži, ale nezvedl jej. Nejednou slyšel o pastích, jež zahubily každého, kdo neměl právo vzít poklad ze svého místa.

Po prvním zaváhání Meč minulosti přece jen zvedl. I když se nic nestalo, ještě to neznamenal, že je v bezpečí. Zbraně ukryté na takovýchto místech bývaly často prokleté a svého objevitele zahubil démon zakletý v jejich oceli, a to smrtí, jakou nepřál ani největšímu nepříteli.

Zbraň, vzdáleně připomínající meč timorského legionáře, byla i s jílcem vyrobená z jediného kusu kovu podobného bronzu, byť mnohem lehčího a pevnějšího. Meč byl dokonale vyvážený s jasně rudým drahokamem v hlavici. Jeho čepel byla vytažena do vlasového ostří. Čím víc se na ni díval, tím víc se ho zmocňoval pocit, jakoby žila vlastním životem. A možná tomu tak i bylo.

Zelená záře se najednou změnila v rudou. Jen bílý sloup, který vyvěral ze země a mizel ve hvězdě na stropu, zůstal jasně bílý. Hmota uvnitř sloupu se ve stále se zrychlující rotaci zhušťovala, až se v ní začínaly objevovat rysy shrbeného člověka oblečeného do až k zemi splývající róby.

Pohybem plným stařecké moudrosti si odhrnul kapuci z tváře. Měl vysoké čelo zbrázděné hlubokými vráskami, mezi kočičíma očima mu trčel supí nos, vlasy si spletl do tenkých copánků. Nehýbal se, jen si Thalla prohlížel.

„Kdo jsi?“ zašeptal Thall s mečem ve střehu.

„Kan. A ty jsi Thall, Rytíř pentagramu, Vyvolený, Ničitel!“

Poslední slovo doslova zahřmělo jeskyní. Rytíři pentagramu připadalo, jakoby mělo jiný význam než ta předchozí. A přece všechna slova popisovala jedinou osobu. I když si to plně neuvědomoval, byl jí právě ON.

„Odkud mě znáš?“

„Všechno se dovíš v srdci Jiundu za Branou světla v královském městě Angkhoru.“

„Jak můžeš vědět, kam mám namířeno,“ utrousil nedůvěřivě Thall.

„Jsem duch! A duchové znají věci, které mají zůstat smrtelníkům utajené.“ Po těchto slovech se na staříkově tváři objevil úsměv. „Ty jsi vyvolený Starými bohy, Thalle, což dokazuje skutečnost, že ti bylo dovoleno vstoupit do jeskyně a pozvednout z posvátného oltáře meč, aniž bys za to zaplatil cenu nejvyšší.“

Kan se odmlčel, aby mohl sledovat, jak na Thalla jeho slova zapůsobí.

Ten se na svatého muže díval s kamennou tváří. Stařec se i přesto pousmál. Co Thall nevěděl, byla skutečnost, že dokázal číst myšlenky. A Thall byl mnohem víc zmatený než překvapený. Až tady se dovídal, jakou moc Učitel měl.

„Byl ukován lidmi obývajícími dnes již neexistující světy,“ pokračoval duch, „a dá ti vládu nad živými, mrtvými i nesmrtelnými. V celém Známém světě není síla schopná mu vzdorovat. Nesmíš ji však zneužít k vlastnímu prospěchu. Tvá duše by zůstala na věky věků uvězněna v Říši mrtvých.“

„Nemohu ho přijmout. Kdyby se dostal do nepovolaných rukou, ohrozilo by to svět. Nemohu na sebe vzít takovou odpovědnost.“

„Zemřeš-li, vrátí se zpět na oltář, kde bude čekat na příchod dalšího vyvoleného. Dokud budeš žít, nikdo na něj nevztáhne paži, pokud tak neurčíš s čistým srdcem i svědomím. Využij jeho síly! Nepromarni dar bohů!“

Postava Svatého muže zbledla a pomalu se rozplynula v oblak páry, který se po chvíli rozplynul. Nazelenalou jeskyní se nesla slova vyvolený, poselství.

* * *

Ve stejný okamžik se daleko od Údolí smrti zachvěla země pod majestátním Angkhorem, sídlem velekněze Kruhu smrti Jusufa. I když slunce nezastínil jediný mrak, na střechy paláců padl stín. Nad osudem Kruhu smrti se začala stahovat mračna, ale o osudu, jaký mu budoucnost připravila, neměl nikdo tušení. Vážně nikdo?

Do místnosti s mozaikou na stěnách se vrátil muž v černé tunice a oholenou hlavou, která se leskla jako zrcadlo. Přistoupil k muži

sedícím za stolem se zlatou číší v ruce a pokorně se uklonil. Kočičí oči se po něm podívaly jako oči šelmy vyrušené z krvavého hodování.

„Ctihodnosti,“ pronesl hlasem chladným jako kus ledu, „věstec žádá o slyšení. Upozornil jsem ho, že jsi zaneprázdněný, ale nedal se odbýt. Prý s Vaší milostí musí neodkladně mluvit.“

„Ať jde po své práci,“ pronesl velekněz.

„Podle něj jde o budoucnost samotného Kruhu.“

„Tak ho vpust’,“ řekl rozmrzele Jusuf, i když by dal raději přednost jiné společnosti. Koutkem oka se podíval po štíhlé plavovlásce s okovy na nohou. Stála napravo od stolu a mísou vlažné vody čekala, aby mohla splnit vůli svého pána. Oči měla bez života, hlavu skloněnou, tělo se jí co chvíli rozechvělo strachem. Svého pána ještě neviděla v horší náladě, a to už byla v otroctví mužů v černých sutanách dlouhé roky.

Už na první pohled vyděšený věstec vstoupil do místnosti, přistoupil ke stolu a poklekl před Jusufem. Tváře měl pobledlé, jako by se setkal s přízrakem, ruce se mu třáslý, hlas přeskakoval vzrušením.

„Výsosti! Ničitel!“ zvolal.

„Jaký ničitel? Co to blábolíš za nesmysly?“ zavrčel Jusuf, kterého rozezlilo, že si ho někdo dovolil vyrušit od jídla.

„Viděl jsem ho ve snu. Je to Thall, váš syn!“

„Mluv, proklatče, nebo...!“ Jusuf přiskočil k věstci, chytil ho za límec a vyzvedl si jeho tělo k tváři jako loutku.

Od pádu Atrie o Thallově neslyšel, dokonce byl přesvědčený, že zemřel v kolotoči bojů. Pak zajali posluhovače Rytířů pentagramu, od něhož se dověděl, že si spokojeně žije pod ochranou tohoto řádu na ostrově Titanos. Špehové, vyslaní s úkolem najít ho, se vrátili s prázdnou, nebo se nevrátili vůbec. Thalla nikdo neviděl. Jusuf si už začínal myslet, že šlo o dobře naplánovanou hru, jak odpoutat jeho pozornost od důležitějších věcí.

Pak se stalo něco neuvěřitelného. Císařským vojákům se v Timorii podařilo zajmout Rytíře jménem Keldar. I když odolával všem vymoženostem císařské mučírny, nakonec ho katovi pohunci zlomili. Pod pohrůžkou dalšího mučení prozradil jména, úkryty i místa uložení pokladnic Rytířů pentagramu pohybujících se císařstvím. I o Thallově měl přesné informace.

Tehdy se Jusuf rozhodl přinutit timorského císaře, aby vyslal na Titanos vojsko a jednou provždy se vypořádal s hrozbou největší.

A Keldar se ukázal jako schopný velitel. Pravda, trvalo to pět let, ale dosáhl svého.

„Penězi dosáhnete všeho,“ byla rada, kterou se Jusuf řídil.

Dnes už si nebyl jistý. Kam se podíval, všude byli nepřátelé lačníci po pomstě nebo majetku nahromaděném samotným Kruhem – jeho dítětem.

„Má vládnout mocí, jakou si nikdo z nás nedovede představit. Bude se před ním třást nejeden trůn a nejeden panovník ho bude chtít mít ve své družině, protože se stane neporazitelným. On však nikomu věrnost neslíbí.“

„Rozdrtím ho jako všechny, kteří byli tak bláhoví a postavili se Kruhu na odpor!“

„Pokud nezemře vaší rukou a navíc na oltáři v Thaiwezově chrámu, vyvrátí Kruh smrti ze základů. Zničí vše, co jste tak tvrdě a dlouho budoval. Žádný kněz ani nikdo z Věrných před ním nebude v bezpečí.“

„Kde vzal takovou moc?“ vyzvídal Jusuf. Jeho hlas zněl sice stále pevně, ale velekněz začínal cítit obavu. Nebo to byl strach?

„Je pánem Meče minulosti.“

Věstec vyslovil slovo, před kterým se třáslí všichni vládcové světa. Po zbrani nesoucí tohle jméno pátrali snad všichni, kteří zatoužili po moci, majetku či slávě. Bezvýsledně pročesávali svět, ale po Meči minulosti se slehla zem. Ani nejlepší věstci či vědmy neuspěli.

Velekněz se zamračil a oči se mu stáhly do úzkých štěrbin. Za žádnou cenu nesmí dovolit, aby se věstcova slova stala skutečností! To raději obětuje Timorii, než by vydal Kruh smrti na milost a nemilost jedinému muži. Ale že tím člověkem bude Thall, to ho nenapadlo ani v nejbujnějších snech.

Dlaněmi se opřel o desku stolu a pomalu vstal. Chladným pohledem zpražil kolem stojící kněze čekající na veleknězovy příkazy.

„Jděte do města a rozhlaste mou vůli: Kdo přivede Ničitele živého, stane se mým nástupcem. Jděte!“

* * *

Thall opustil jeskyni, až když slunce stálo nízko nad obzorem. Ani se nedivil, jak dlouhou dobu v jeskyni strávil. Místa jako tohle se řídila jinými zákony než lidský svět.

Jakmile mu pohled padl na čerstvě zdupanou travu kolem vstupu, obočí se mu stáhlo do ostrého hrotu.

„Suvid nelenil a pospíšil si,“ pomyslel si.

Ruka mu sjela k opasku a se sykotem ušlechtilé oceli o ústí pochvy vytasila meč. Jeho namodralá čepel se zaleskla, když na ni dopadly poslední paprsky slunce, které měly to štěstí a podařilo se jim proniknout korunami stromů.

Zamířil ke křovinám, za nimiž stopy nohou mizely. Než k nim došel, z podrostu vystoupila čtveřice horalů vedených Suvidem. Zbraně přichystané k boji, na tvářích úšklebky nevěstící nic dobrého.

„Suvide,“ zvolal Thall překvapeně, „neměl jsi být u Krata? U něj bys byl užitečnější.“

„Ten starý Atrijčan o mně nerozhoduje! Jsem svobodný horal a můžu si dělat, co uznám za vhodné.“

„To nikdo nepopírá. Chtěl jsem jen říct, že s ním bys byl ve větším bezpečí. Tady tě čekají jen nesnáze.“

„Moc rád bych věděl jaké,“ utrousil Suvid a poručil kumpánům: „Přineste mi ten meč!“

Vědomi si své převahy, Thalla obstoupili. Ale dříve, než se dostali na dosah zbraní, se první z nich skácel k zemi se šípem v zádech. Druhý, dokonale vyvedený z rovnováhy, zasténal a zhroutil se vedle něho, zatímco třetí se otočil a dal se na bezhlavý útěk. Udělal však sotva pár kroků, když v zádech ucítil ostrou bolest. Svět před očima mu zrudl, pak mu pohled zastřela našedlá blanka smrti.

Rytíř pentagramu, vytahující z mrtvého těla meč, se rozhlédl. Střelec stál s lukem stále přichystaným k výstřelu. Irid!

„Suvid!“ vzpamatoval se Thall. „Ten nesmí utéct!“

„Nestarej se o něho, Kratovi neuteče,“ zastavil ho Irid, sklonil luk a vykročil k Thallovi.

„Jak jste se sem dostali, Iride? Viděl jsem vás přece odjíždět,“ divil se Thall zasunující Meč minulosti do pochvy.

„Dalbo vyslechl tvůj rozhovor s d'Albertem i zmínku o Jeskyni meče. Chtěli získat poklad pro sebe.“

„Ale v jeskyni žádný není a nikdy nebyl.“

„D'Albert to ví. Proto Kratovi nařídil, aby dělal, že se nic neděje. Když jsi odjel, nechal Suvida sledovat až do těchto míst. Šel jsem v jeho stopách, kdybys potřeboval pomoci, zatímco Krato uzavřel

kotel. Ted' už je nejspíš v poutech. My dva máme zůstat zde, dokud se neobjeví Krato nebo jeho posel.“

Bývalý kapitán atrijské armády k nim přijel za necelou hodinu. Suvid zatím ani jednou soutěskou neprojel, proto svým lidem nařídil prohledat každý kout údolí. Potom ho měl čekat soud a trest.

Noc padla na údolí rychle a bez varování. Spánek však Thallovu mysl neovládl. Znovu se mu vracely útržky vzpomínek na masakr kamarádů, kteří na stejném místě položili životy za rodnou zem a na které mnoho lidí zapomnělo. Možná to byli jejich duchové, co ho nutilo vyšvihnout se do sedla a vyjet za posláním, které mu přichystal sám Osud.

KAPITOLA PÁTÁ

Pršelo. Šedomodré mraky se vznášely nízko nad zemí a přibližovaly obzor na nevelkou vzdálenost. Při pohledu na ně Thall vzpomínal na dětství, kdy je spolu s matkou pozorovali. Pokaždé v nich dokázal rozeznat zvíře, ať už skutečné, nebo z říše fantazie. Na tyhle chvíle nikdy nezapomněl. Vždyť to byly jediné dobré okamžiky v jeho pohnuté minulosti.

Rukou si odhrnul kapuci z očí, aby se z nevysokého pahorku rozhlédl po okolí. Viděl nějakou vesnici nebo samotu, kde by mohl v suchu, ale hlavně v teple přečkat bouři, která nad atrijskými pláněmi zuřila od chvíle, kdy opustil Hraniční pohoří. Co chvíli proklínal bohy, že ho chtějí zpomalit. Proč mu nechťejí dopřát pomstu za smrt přátel, když sami jsou pomstychtivější než lidé?

Poryv větru mu chrstl do tváře spršku vody. Otřepal se jako pes, který právě vylezl z vody.

Svalnatými stehny pobídl koně k chůzi po pozvolna klesající cestě vinoucí se ke smrkovému lesu, který se před ním tyčil jako stěna. Stmívalo se tak rychle, že už téměř neviděl na cestu. Jestli za smrčinou neuvidí stavení, vrátí se pod příkrov stromů, kde si odpočine. Štěstěna však stála při něm. Kousek za posledními smrky narazil na osadu, která ještě odolávala nájezdům lupičských band ukrývajících se v atrijských lesích.

Instinktivně zamířil do jejího středu, kde stálo největší stavení obehnané vysokou zdí. Správně předpokládal, že je to hostinec.

Napravo od brány byl postavený přístřešek se žlaby a studna. Dvůr připomínal velkou louži. Samotné stavení bylo z kamene. Před vchodem stála veranda z neotesaných kůlů a s cedulí osvětlenou kýmácející se lampou. Koně zavedl pod přístřešek a vykročil k hostinci.

Otevírání dveří provázelo vysoké pištění nenamazaných pantů.

Krčmu tvořila velká místnost, kterou téměř zaplňovaly lavice a stoly. Napravo ode dveří si majitel postavil bytelný výčep, na němž stálo několik džbánek. Thall si ničeho nevšímal, shodil ze sebe plášť a rozprostřel ho před plameny, aby vyschl. To samé udělal s vakem.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.